

57 Publ. No 218610 1 218611
2.4.60 Lib.

175.

Ф 1723
31.

ОБРАЗЦЫ СЛАВЯНСКИХЪ ЯЗЫКОВЪ.

Цѣна двадцать копеекъ.

Продается исключительно въ канцеляріи Казанскихъ Высшихъ Женскихъ Курсовъ. Книгопродавцамъ уступки не дѣлается. Чистый доходъ поступаетъ въ пользу Общества для доставленія средствъ Высшимъ Женскимъ Курсамъ въ г. Казани.

КАЗАНЬ.

Типо-литографія Императорскаго Казанскаго Университета.
1913.

1723

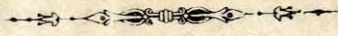
ф. 1723.
31

ОБРАЗЦЫ

СЛАВЯНСКИХЪ ЯЗЫКОВЪ.

Цѣна двадцать копеекъ.

Продается исключительно въ канцеляріи Казанскихъ Высшихъ Женскихъ Курсовъ. Книгопродавцамъ уступки не дѣляется. Чистый доходъ поступаетъ въ пользу Общества для доставленія средствъ Высшимъ Женскимъ Курсамъ въ г. Казани.

КАЗАНЬ

Типо-литографія Императорскаго Казанскаго Университета.
1913.

163025 1
107727 200

900/001/ф

О г л а в л е н і е .

	<i>Стр.</i>
Великорусскій отдѣль	1— 4
Малорусскій отдѣль	5— 8
Церковнославянскій отдѣль	8—12
Болгарскій отдѣль	12—16
Сербо-хорватскій отдѣль	16—22
Словинскій отдѣль	23—26
Чешскій отдѣль	26—30
Словацкій отдѣль	30—33
Верхне- и нижне-лужицкій отдѣль	34— 41
Польскій отдѣль	41—45
Кашубскій отдѣль	45—52
 П р и л о ж е н і я :	
А) Кайкавское нарѣчіе	53—54
Б) Нарѣчіе угорскихъ словинцевъ	54—56
Послѣсловіе	57—59

312562

Ф/150/09р

Великорусскій отдѣль.

Изъ Евангелія отъ Матѳея.

VI, 9—13.

9. Молитесь же такъ: Отче нашъ, сущій на небесахъ! да святится имя Твое; 10. Да придетъ царствіе Твое; да будетъ воля Твоя и на землѣ, какъ на небѣ. 11. Хлѣбъ нашъ насущный дай намъ на сей день; 12. И прости намъ долги наши, какъ и мы прощаемъ должникамъ нашимъ; 13. И не введи насъ въ искушеніе, но избавь насъ отъ лукаваго. Ибо Твое есть царство, и сила, и слава во вѣки. Аминь.

XIII, 3—8.

Вотъ вышелъ сѣятель сѣять. 4. И когда онъ сѣялъ, иное упало при дорогѣ; и налетѣли птицы, и поклевали то. 5. Иное упало на мѣста каменистыя, гдѣ немного было земли; и скоро взошло, потому что земля была неглубока. 6. Когда же взошло солнце, увяло и, какъ не имѣло корня, засохло. 7. Иное упало въ терніе, и выросло терніе, и заглушило его. 8. Иное упало на добрую землю и принесло плодъ: одно во сто кратъ, а другое въ шестьдесятъ, иное же въ тридцать.

XXVII, 27—37.

27. Тогда войны правителя, взявъ Иисуса въ преторію, собрали на Него весь полкъ. 28. И, раздѣвъ Его, надѣли на Него багряницу. 29. И, сплетши вѣнецъ изъ терна, возло-

жили Ему на голову, и дали Ему въ правую руку трость; и, становясь предъ Нимъ на колѣни, насмѣхались надъ Нимъ, говоря: радуйся, Царь Іудейскій! 30. И плевали на Него, и, взявши трость, били Его по головѣ. 31. И, когда насмѣялись надъ Нимъ, сняли съ Него багряницу, и одѣли Его въ одежды Его, и повели Его на распятіе. 32. Выходя, они встрѣтили одного Киринеянина, по имени Симона; сего заставили нести крестъ Его. 33. И, пришедши на мѣсто, называемое Голгоѳа, что значитъ: Лобное мѣсто, 34. Дали ему пить уксуса, смѣшаннаго съ желчью; и, отвѣдавъ, не хотѣлъ пить. 35. Распявши же Его, дѣлили одежды Его, бросая жеребій; 36. И сидя, стерегли Его тамъ. 37. И поставили надъ головою Его надпись, означающую вину Его: Сей есть Іисусъ, Царь Іудейскій.

Изъ Евангелія отъ Марка.

VIII, 1—9.

1. Въ тѣ дни, когда собралось весьма много народа, и нечего было имъ ѣсть, Іисусъ, призвавъ учениковъ Своихъ, сказалъ имъ: 2. Жаль Мнѣ народа, что уже три дня находятъ при Мнѣ, и нечего имъ ѣсть. 3. Если неѣвшими отпущу ихъ въ дома ихъ, ослабѣютъ въ дорогѣ; ибо нѣкоторые изъ нихъ пришли издалека. 4. Ученики Его отвѣчали Ему: откуда могъ бы кто *взять* здѣсь въ пустынѣ хлѣбовъ, чтобы накормить ихъ? 5. И спросилъ ихъ: сколько у васъ хлѣбовъ? Они сказали: семь. 6. Тогда велѣлъ народу возлечь на землю; и, взявъ семь хлѣбовъ и воздавъ благодареніе, преломилъ, и далъ ученикамъ Своимъ, чтобы они раздали. И они раздали народу. 7. Было у нихъ и немного рыбокъ; благословивъ, онъ велѣлъ раздать и ихъ. 8. И ѣли, и насытились; и набрали оставшихся кусковъ семь корзинъ. 9. Бывшихъ же было около четырехъ тысячъ. И отпустилъ ихъ.

Изъ Евангелія отъ Луки.

XXIV, 13—35.

13. Въ тотъ же день двое изъ нихъ шли въ селеніе, отстоящее стадій на шестьдесятъ отъ Іерусалима, называемое

Эммаусъ; 14. И разговаривали между собою о всѣхъ сихъ событіяхъ. 15. И когда они разговаривали и рассуждали между собою, и Самъ Іисусъ, приблизившись, пошелъ съ ними. 16. Но глаза ихъ были удержаны, такъ что они не узнали Его. 17. Онъ же сказалъ имъ: о чемъ это вы, идя, рассуждаете между собою, и отчего вы печальны? 18. Одинъ изъ нихъ, именемъ Клеопа, сказалъ Ему въ отвѣтъ: неужели Ты одинъ изъ приходшихъ въ Іерусалимъ не знаешь о происшедшемъ въ немъ въ эти дни? 19. И сказалъ имъ: о чемъ? Они сказали Ему: что было съ Іисусомъ Назаряниномъ, который былъ пророкъ, сильный въ дѣлѣ и словѣ предъ Богомъ и всѣмъ народомъ; 20. Какъ предали Его первосвященники и начальники наши для осужденія на смерть, и распяли Его. 21. А мы надѣялись было, что Онъ есть тотъ, который долженъ избавить Израиля; но со всѣмъ тѣмъ уже третій день нынѣ, какъ это произошло. 22. Но и нѣкоторыя женщины изъ нашихъ изумили насъ: онѣ были рано у гроба, 23. И не нашли тѣла Его, и, пришедши, сказывали, что онѣ видѣли и явленіе Ангеловъ, которые говорятъ, что Онъ живъ. 24. И пошли нѣкоторые изъ нашихъ ко гробу, и нашли такъ, какъ и женщины говорили; но Его не видѣли. 25. Тогда Онъ сказалъ имъ: о, несмысленные и медлительные сердцемъ, чтобы вѣровать всему, что предсказывали пророки! 26. Не такъ ли надлежало пострадать Христу и войти въ славу Свою? 27. И, начавъ отъ Моисея, изъ всѣхъ пророковъ изъяснялъ имъ сказанное о Немъ во всемъ Писаніи. 28. И приблизились они къ тому селенію, въ которое шли; и Онъ показывалъ видъ, что хочетъ идти далѣе. 29. Но они удерживали Его, говоря: останься съ нами, потому что день уже склонился къ вечеру. И Онъ вошелъ и остался съ ними. 30. И когда Онъ возлежалъ съ ними, то, взявъ хлѣбъ, благословилъ, преломилъ и подалъ имъ. 31. Тогда открылись у нихъ глаза, и они узнали Его. Но Онъ сталъ невидимъ для нихъ. 32. И они сказали другъ другу: не горѣло ли въ насъ сердце наше, когда Онъ говорилъ намъ на дорогѣ и когда изъяснялъ намъ Писаніе? 33. И, вставши въ тотъ же часъ, возвратились въ Іерусалимъ, и нашли вмѣстѣ одиннадцать Апостоловъ и бывшихъ съ ними, 34. Которые говорили, что Господь истинно воскресъ, и явился Симону. 35. И они рассказывали о происшедшемъ на пути, и какъ Онъ былъ узанъ ими въ преломленіи хлѣба.

Изъ Евангелія отъ Іоанна.

XX, 1—18.

1. Въ первый же день недѣли Марія Магдалина приходитъ во гробу рано, когда было еще темно, и видитъ, что камень отваленъ отъ гроба. 2. И такъ бѣжитъ и приходитъ къ Симону Петру и къ другому ученику, котораго любилъ Иисусъ, и говоритъ имъ: унесли Господа изъ гроба, и не знаемъ, гдѣ положили Его. 3. Тотчасъ вышелъ Петръ и другой ученикъ и пошли ко гробу. 4. Они побѣжали оба вмѣстѣ; но другой ученикъ бѣжалъ скорѣе Петра, и пришелъ ко гробу первый. 5. И, наклонившись, увидѣлъ лежащія пелены; но не вошелъ во гробъ. 6. Вслѣдъ за нимъ приходитъ Симонъ Петръ и входитъ во гробъ, и видитъ однѣ пелены лежащія, 7. И платъ, который былъ на главѣ Его, не съ пеленами лежащій, но особо свитый на другомъ мѣстѣ. 8. Тогда вошелъ и другой ученикъ, прежде пришелшій ко гробу, и увидѣлъ, и увѣровалъ. 9. Ибо они еще не знали изъ Писанія, что Ему надлежало воскреснуть изъ мертвыхъ. 10. И такъ ученики опять возвратились къ себѣ. 11. А Марія стояла у гроба, и плакала. И, когда плакала, наклонилась во гробъ. 12. И видитъ двухъ Ангеловъ въ бѣломъ одѣяніи сидящихъ, одного у главы и другого у ногъ, гдѣ лежало тѣло Иисуса. 13. И они говорятъ ей: жена! что ты плачешь? Говоритъ имъ: унесли Господа моего, и не знаю, гдѣ положили Его. 14. Сказавъ сіе, обратилась назадъ, и увидѣла Иисуса стоящаго; но не узнала, что это Иисусъ. 15. Иисусъ говоритъ ей: жена! что ты плачешь? кого ищешь? Она, думая, что это садовникъ, говоритъ ему: господи! если ты вынесъ Его, скажи мнѣ, гдѣ ты положилъ Его, и я возьму Его. 16. Иисусъ говоритъ ей: Марія! Она, обратившись, говоритъ Ему: Раввуні! что значитъ: учитель! 17. Иисусъ говоритъ ей: не прикасайся ко Мнѣ; ибо Я еще не восшелъ къ Отцу Моему; а иди къ братьямъ Моимъ и скажи имъ: восхожу къ Отцу Моему и Отцу вашему, и къ Богу Моему и Богу вашему. 18. Марія Магдалина идетъ и возвѣщаетъ ученикамъ, что видѣла Господа и что Онъ это сказалъ ей.

Малорусскій отдѣлъ.

Изъ Евангелія отъ Маттея.

VI, 9—13.

9. Молитесь жъ такъ: Отче наш, що еси на небесах! Нехай святиться имя Твое; 10. Нехай придетъ царство Твое; нехай буде воля Твоя, якъ на небі, такъ і на землі; 11. Хлѣбъ нашъ насущный дай намъ сьгодня, 12. І прости намъ довги наші, якъ ми прощаемо должникамъ нашимъ; 13. І не введи насъ у спокусу, а избави насъ од лукавого. Бо Твое есть царство, и сила, и слава во вѣки. Аминь.

XIII, 3—8.

Отъ вийшовъ сівачъ сіяти. 4. І коли вінъ сівъ, то инше зерно упало при дорозі, і налетіли птахи и поклювали його. 5. Друге жъ упало на каменистімъ місці, де небагато було землі, і заразъ зійшло, бо не глибоко було в землі; 6. А якъ піднялось сонце, то и зів'яло воно і, не маючи коріння, посохло. 7. А инше впало проміжъ теренъ, і виріс терен і заглушивъ його. 8. Инше жъ упало на добру землю и дало оwoцъ, одно в сто крат, инше в шістьдесятъ, а инше в тридцять.

XXVII, 27—37.

27. Тоді воїни управителеві взяли Иисуса в преторію і зібрали на Його всю ватагу. 28. І роздягнувши Його, накинули на Нього багряницю, 29. І сплівши вінець з тернини, положили Йому на голову, а тростину в праву руку Його, і падаючи передъ Нимъ на коліна, глузували надъ Нимъ, кажучи: радуйся, Царю Іудейскій. 30. І плювали на Нього, і взявши тростину, били Його по голові. 31. І коли вже наглумились надъ Нимъ, то зняли з Нього багряницю и одягли Його в одѣжу Його, і повели Його на розп'яття. 32. Виходячи, зустріли вони чоловіка Киринейського, на имя Симона, і сього примусили нести хрестъ Його. 33. І прийшовши на місце, що

зеться Голгоа, се б то сказати: Лобне місце, 34. Дали Йому випити оцту, змішанного з жовчю; и Він, погуштувавши, не схотів пити. 35. Ті ж, що розпяли Його, поділили одєжу Його, кидаючи жереб; 36. І сидючи, стерегли Його там. 37. І прибили над головою Його напис вини Його: Сей Ісус, Царь Іудейський.

Изъ Евангелія отъ Марка.

VIII, 1—9.

1. Тими днями, як зійшлося дуже багато народу, а нічого було їм їсти, Ісус, призвавши учеників Своїх, сказав їм: 2. Жаль Мені народу, що вже три дні вони пробувають зо Мною, і не мають чого їсти. 3. Коли їх голодних одпущу до домів їх, то вони ослабнуть на дорозі; бо інші з них прийшли здалека. 4. І одповіли Йому ученики Його: відкіля хто зможе тут у пустині нагодувати їх хлібом. 5. Він запитав їх: скільки у вас хлібів? Вони ж сказали: сім. 6. І звелів народові сісти на землю, і взявши сім хлібів, хвалу воздавши, ламав і давав ученикам Своім, щоб роздали; і вони роздали народові. 7. І було у них рибок трохи. Поблагословивши, Він звелів і їх роздати. 8. Іли ж і вдовольнились, і зібрали шматків, що пооставались, сім коробок. 9. А було тих, що іли, тисяч з чотирі; і відпустив їх.

Изъ Евангелія отъ Луки.

XXIV, 13—35.

13. Того ж дня двое з них ішли у село, що стояло гонів на шістьдесят од Іерусалиму і звалось Еммаус, 14. І розмовляли між собою про все те, що сталося. 15. І як вони розмовляли та розпитували один другого, сам Ісус, приблизившись, пішов з ними; 16. Але очі їх були задержані, щоб вони Його не пізнали. 17. Він же сказав до них: що за речі, про які ви, йдучи, змагаєтесь між собою, і чого ви смутні? 18. Одповідаючи ж, один з них, на имя Клеопа,

сказав до Нього: неже ж Ти один прихожий у Іерусалимі не знаєш про те, що сталося у ньому сими днями? 19. І сказав їм: про що? Вони ж одповіли Йому: про Ісуса Назарянина, що був пророк, сильний ділом і словом перед Богом і всіми людьми; 20. Як видали Його первосвященники і старші наші на суд на смерть і розпяли Його; 21. А ми сподівались, що се Той, що має спасти Ізраїля, але зо всім тим оце вже третій день тепер, як те сталося. 22. А ще здивували нас і жінки де-які з наших, що рано були коло гробу, 23. І, не знайшовши тіла Його, прийшли, оповідаючи, що бачили і явлення Ангелів, які говорять, що Він живий; 24. І ходили де-які з наших до гробу і знайшли так, як жінки сказали, а Його не бачили. 25. І Той сказав до них: о, нерозумні й мляві серцем, щоб повірити всьому тому, про що говорили пророки! 26. Чи не так же повинно було Христу потерпіти і увійти в славу Свою? 27. І почавши від Моисея і від усіх пророків, вияснював їм по всіх писаннях, що про Нього. 28. І підійшли вони до того села, куди йшли, і Він показував, ніби йде далі. 29. А вони задержували Його, кажучи: зостанься з нами, бо вже надвечір, і день кінчається. І Він увійшов, щоб з ними зостатись. 30. І сталося, як був Він з ними за столом, то, взявши хліб, благословив і, розломивши, подав їм. 31. У них же відкрились очі, і пізнали Його; і Він став невидимий їм. 32. І сказали вони собі: чи не палало ж у нас серце наше, як Він розмовляв з нами в дорозі і як вияснював нам Писання? 33. І вставши в ту ж годину, вернулись у Іерусалим і знайшли зібраних одинадцятьох і тих, що з ними були, 34. Які говорили, що Господь воистину воскрес і явився Симонові. 35. А сі розказали, що було в дорозі, і як вони Його пізнали в ламанню хліба.

Изъ Евангелія отъ Іоанна.

XX, 1—18.

1. У перший же день тижня Марія Магдалина приходить рано, як було ще темно, до гробу і бачить, що камінь одвалено од гробу; 2. Біжить тоді і приходить до Симона Петра

і до другого ученика, котрого Ісус любив, і каже їм: взяли Господа з гроба, і не знаємо, де положили Його. 3. Вийшов тоді Петр і другий ученик, и пішли до гробу. 4. Бігли ж вони обидва разом, і другий ученик біг швидче від Петра і прибув перший до гроба, 5. І нахилившись, бачить, що лежать покрівці, одначе не ввійшов. 6. Тоді приходять і Симон Петр слідом за ним і ввійшов у гроб і бачить, що (самі) покрівці лежать, 7. А хустка, що була на голові Його, не з покрівцями лежить, а особно звита на іншій місці. 8. Тоді увійшов і другий ученик, що перше прийшов до гробу, і побачив і увірував; 9. Бо не знали ще вони писання, що Йому повинно воскреснути з мертвих. 10. Тоді ученики вернулись знов до себе. 11. А Марія стояла коло гроба, плачучи; і коли плакала, нахилилась до гробу. 12. І бачить, що сидять двоє Ангелів у білому: один у головах, а другий у ногах, де лежало тіло Ісусове, 13. І кажуть вони їй: жено, чого плачеш? Вона каже їм: взяли Господа мого і не знаю, де положили Його. 14. Та се сказавши, обернулась назад і бачить, що Ісус стоїть, і не пізнала, що то Ісус. 15. Каже їй Ісус: жено! чого плачеш? Кого шукаєш? Вона ж, думаючи, що то садовник, каже Йому: добродію! Коли ти виніс Його, то скажи мені, де ти Його положив, і я візьму Його. 16. Каже їй Ісус: Маріє! Вона, обернувшись, каже Йому: Раввуні! тоб-то сказати: Учителю! 17. Каже їй Ісус: не приторкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця Мого; а йди до братів Моїх і скажи їм: іду до Отця Мого і Отця вашого, і Бога Мого і Бога вашого. 18. Приходить Марія Магдалина, щоб зповістити учеників, що бачила Господа і що Він се сказав їй.

Церковнославянскій отдѣлъ.

Изъ Евангелія отъ Маттея.

VI, 9—13.

9. Тако оубо молите вы са. Отыє нашъ нже ієси на небєсѣхъ. да сватнтъ са нма твоє. 10. да придеть цѣсарьствнє

твоє. да бждеть вола твоа како на небеси и на земл'и. 11. хлѣбъ нашъ наставашаго днє даждь намъ дньсь. 12. и отьпоустн намъ дългы наша како и мы отьпоустнаємъ дължьнкомъ нашимъ. 13. и не въведи насъ въ напасть. нъ избави ны оть неприязни. како твоє ієсть цѣсарьствнє и сила и слава въ вѣкы. аминь.

XIII, 3—8.

Се нжде сѣян да сѣють. 4. и сѣжнтоуємоу овл оубо падж при пжтн. и придж пѣтнца небєсєскыа и позоваша к. 5. дроугах же падж на каменьхъ. како не нмѣша земля мѣноты и лєннє прозбж. зднє не нмѣше глѣбнны земля. 6. слънцоу же вѣснавѣшоу присвадж. и зднє не нмѣхж кореннх и сѣхж. 7. а дроугах падж въ трьннн. и възндє трьнннє и подавн к. 8. дроугах же падж на земл'и добръ и дѣлахж плодъ. ово сѣто. ово шєсть десатъ. ово трн десатн.

XXVII, 27—37.

27. Тьгда коннн нгемононн прѣнмѣше ннсоуєа на сѣднннн. сѣбьраша нанъ вѣсж спнрж. 28. и сѣвлькѣше и хлмндож урѣкменжж одѣша и. 29. и сѣплетѣше вѣнцѣ оть трьнннх възложнша на главѣ ієго. и трѣсть въ десьннцѣ ієго. и поклонѣше са на колѣноу прѣдъ н'нмъ. рѣгахж са іємоу глаголѣж нтє. радоуи са цѣсарю нюдѣнскѣ. 30. и плннжвѣше нанъ прнѣса трѣсть. и внѣлахж и по главѣ. 31. и ієгда порѣгаша са іємоу. сѣвльша сѣ нєго хлмндж и обљнша и въ рнзы своѣ. и вѣса и на пропатнє. 32. нсходаштє же обрѣтж уловкѣх курннѣнскѣ нмєнѣмъ снмонѣ. сємоу здѣша понєстн крѣсть ієго. 33. и прншѣдѣше на мѣсто нарнцѣмоєе голъготѣ. ієже ієсть нарнцѣмоєе крлннєко мѣсто. 34. дѣша іємоу оцѣть пнтн сѣ злѣубѣж сѣмѣнѣнѣ. и вѣкоушѣ не хотѣше пнтн. 35. пропнлѣше же и раздѣлѣше рнзы ієго меташа жрѣбнѣ. 36. и сѣдѣше стрѣлахж и тоу. 37. и положнша врѣхоу главы ієго вннж на псалнж. сѣ ієсть цѣсарь нюдѣнскѣ.

Изъ Евангелія отъ Марка.

VIII, 1—9.

1. Въ ты дни пакы многоу сѣштоу народоу. и не имѣ штемъ уесо ксти. призывавъ оученикы своимъ нисоусъ. глагола имъ. 2. мнѣ ми естъ народъ съ. яко юже три дни при седать мнѣ. и не имѣтъ уесо ксти. 3. и аште отъпоушѣ ю не идѣша въ домы своимъ. ослабѣютъ на пѣти. друзени бо ихъ издалеуе сѣтъ пришлыи. 4. и отъвѣштана иемоу оуче ници него. отъвѣдоу съи можетъ кѣто насытити хлѣбъ на поустын'н. 5. и въпроси ю колико имате хлѣбъ. они же рѣша седмь. 6. и повелъ народоу възлешти на земл'н и принимъ седмь тѣ хлѣбъ. хвалѣ въздавѣ прѣломн и дѣлаше оученикомъ своимъ да прѣдѣлажатъ. и положиша прѣдъ народомъ. 7. и имѣхъ и рыбиць мало. и ты благословивъ реуе. прѣдѣложите и ты. 8. вса же и насытиша са. и възаса избытъкы оукроухъ седмь кошынницъ. 9. къ же идѣшнихъ яко уетыри тысѣшта. и отъпоустн ю.

Изъ Евангелія отъ Луки.

XXIV, 13—35.

13. И се двѣ отъ н'ихъ бѣсте идѣшта въ тѣжде днь въ весь отъстоишѣжъ стадни шесть десатъ отъ neroусланиа. иенже нма емоусъ. 14. и та бесѣдовашете къ себѣ о всѣхъ сиухъ прикляуышнихъ са. 15. и бысть бесѣдоужшителя нма и сѣтазѣшителя са и самъ нисоусъ приближъ са идѣше съ н'има. 16. оун же иею дръжалшете са да иею не познашете. 17. реуе же къ н'има. что сѣтъ словеса си о н'ихъже сѣтазмета са къ себѣ идѣшта и кста драхма. 18. отъвѣштавъ же иединъ иемоу же нма клеона реуе къ н'емоу ты ли иединъ пришльць иеси въ neroусланиа. и не ую бѣвѣшнихъ въ днь снѣ. 19. и реуе нма кынхъ. она же рѣсте иемоу иже о нисоусъ назарвиннѣ. иже бысть мжжъ пророкъ силнѣ дѣломъ и словомъ прѣдъ богомъ

и всѣми людми. 20. и како и прѣдѣша архiereи и кѣнази наши на осужденнѣ сѣмрѣти и пропа са. 21. мы же надѣла хомъ са яко съ иесть хотан издраниа издѣлнн. ит и надъ всѣми снми третн се днь иматъ днѣсь отъ н'елиже си быша. 22. ит и жены иединны отъ насъ оубѣсннѣ ит бѣвѣша рано оу гроба. 23. и не обрѣтѣша телесе иею придж глаголѣшта и кѣв'еннѣ ангель видѣвѣша. иже глаголетъ и жива. 24. и идѣ иедин отъ насъ къ гробу и обрѣтѣ тако якоже и жены рѣша. самого же не видѣша. 25. и тѣ реуе къ н'има. **О** несмыслынаа и мѣднѣа срьдцемъ въровати о всѣхъ иже глаголаша пророци. 26. не тако ли подобаше пострадати хри стоу. и вѣннѣ въ славу свою. 27. и научиъ отъ мовса и отъ всѣхъ пророкъ сѣказаше нма отъ всѣхъ кѣн'нѣ иже бѣхъ о н'емъ. 28. и приближиша са въ весь въ иже идѣшете. и тѣ творѣаше са далеуе нти. 29. и ижедѣшете и глаголѣшта. облази съ нама яко при веуерѣ иесть и прѣклонилъ са иесть юже днь. и вѣннде съ н'има облешѣ. 30. и бысть яко възлѣже съ н'има принимъ хлѣбъ благослови и прѣломлѣ дѣлаше нма. 31. онѣма же отъвѣрѣсте са оун и познасте и. и тѣ иштезе отъ иею. 32. и рѣсте къ себѣ. не срьдце ли наю гора къ въ наю иеда глаголаше къ нама на пѣти и яко сѣказаше нама кѣннѣ. 33. и вѣставѣша въ тѣ уасъ вратнсте са въ neroусланиа. и обрѣтете сѣвѣкоупльшаса иединного на десате и иже бѣхъ съ н'ими. 34. глаголѣшта яко въ истннѣ вѣста христосъ и кѣви са снмоноу. 35. и та новѣдѣшете иже кѣша на пѣти. и яко са позна нма въ прѣломл'енин хлѣбъ.

Изъ Евангелія отъ Иоанна.

XX, 1—18.

1. Въ иединъ же сѣботѣ мариа магдалин'н приде за оутра иште сѣшти тѣмъ на гробѣ. и видѣ камень възатъ отъ гроба. 2. теуе же и приде къ снмоноу петроу и къ друоуиемоу оученикоу иеюже любѣлаше нисоусъ и глагола нма. възаса господа отъ гроба и не вѣмъ кѣде положиша и. 3. ижде же

петръ и друугин оуѣеникъ и идвашете къ гробоу. 4. теуашете же оба въкоупе. и друугин оуѣеникъ теуе скорые петра и приде прѣжде къ гробоу. 5. и приникъ видѣ ризы лежанта. обауе не въинде. 6. Приде же и симонъ петръ въ слѣдъ него и въинде прѣжде въ гробъ. и видѣ ризы лежанта. 7. и соударъ иже бѣ на главѣ него не съ ризами лежантъ нѣ особъ съвѣтъ на јединномъ мѣстѣ. 8. тѣгда же въинде и друугин оуѣеникъ пришѣдъи прѣжде къ гробоу. и видѣ и вѣрова. 9. не оу бо вѣдѣахъ къингъ. ꙗко подобаетъ јемоу отъ мрътвѣннхъ въскрѣснѣти. 10. идете же пакы къ себѣ оуѣеника. 11. мариа же стоимаше оу гроба вънѣ плаужнѣнса. ꙗко же плакашеса. приннѣе въ гробъ. 12. и видѣ дѣва ангела въ бѣлахъ сѣданта. јединного оу главы. и јединного оу ногоу. идеже бѣ лежало тѣло нисоусово. 13. и глаголасте јен она. жено уѣто плауѣши са. глагола нма ꙗко възаса господа моего и не вѣмъ кѣде положила н. 14. се рекъши обратнса въспать. и видѣ нисоуса стоимаша. и не вѣдѣаше ꙗко нисоусъ јестъ. 15. глагола јен нисоусъ жено уѣто са плауѣши кого нитѣши. она же мѣнашѣи ꙗко вѣртоградаръ јестъ реуе јемоу. господи аште ты јеси въздалъ и повѣждъ мнѣ кѣде н јеси положила. и азъ н възъмъ. 16. глагола јен нисоусъ. марие. обратъшии же са она глагола јемоу јеврѣнскы равкоуни. иже нарицаетъса оуѣнтѣлю. 17. глагола јен нисоусъ не прикасан са мнѣ не оу бо възидѣ къ отцоу моемоу. иди же къ братни моиѣи и рѣци нмѣ. възсхождъ къ отцоу моемоу и отцоу вашемоу и богоу моемоу и богоу вашемоу. 18. приде мариа магдалинѣи възвѣштажнѣи оуѣеникомъ ꙗко видѣ господа и си реуе јен.

Болгарскій отдѣлъ.

Изъ Евангелія отъ Маттея.

VI, 9—13.

9. А молете се тѣй: Отче нашъ, който си на небесата! Да се святѣ Твоео имѣ; 10. да дојде Твоео Царство; да

бжде Твоята воля както на небето, тѣй и на земята; 11. пакъщнѣи ни хлѣбъ дай ни днесъ; 12. и прости намъ дълговетѣ ни, както и ние прощаваме на дължницѣи си; 13. и не введи насъ въ искушение, а избави ни отъ лукаваго; защото е Твое Царство, и силата, и славата во-вѣви. Аминъ.

XIII, 3—8.

Ето, излѣзе сѣлѣтъ да сѣе; 4. и когато сѣеше, едно падна край пътя; и долетѣха птици и го искѣлваха. 5. Друго падна на каменисто мѣсто, гдѣто нѣмаше много прѣстъ; и скоро поникна, понеже прѣстъта не бѣше дълбока. 6. А когато изгрѣ слѣнце, биде попарено и, понеже нѣмаше корень, изсъхна. 7. Друго падна въ трѣни, и израснаха трѣнитѣ и го заглушиха. 8. Друго падна на добра земя и даде плодъ: едно сто, друго шестдесетъ, а друго тридесетъ.

XXVII, 27—37.

27. Слѣдъ това войницѣи управителеви взеха Иисуса въ преторията, събраха срѣшу Него цѣлата чета войници 28. и, като го съблѣкоха, облѣкоха Му багреница; 29. и сплетоха вѣвѣць отъ трѣни, наложиха Му го на главата и Му дадоха въ десната рѣка трѣстъ; и като заставаха прѣдъ Него на колѣнѣи, присмиваха му се и думаха: радвай се, Царю Иудейски! 30. И слѣдъ като Го заплѣоха, взеха трѣстъта и Го биха по главата. 31. И слѣдъ като Му се наприсмѣха, съблѣкоха Му багреницата, облѣкоха Му Неговитѣ дрехи и Го поведоха на распятие. 32. А като излизаха, срѣцнаха јединъ Киринеецъ, на имѣ Симонъ; него напараха да носи кръста Му. 33. И като стигнаха на мѣстото, наричано Голгота, което значи: Лобно мѣсто, 34. дадоха Му да пие оцетъ, смѣсенъ съ злѣчка; но Той, като кусна, не исѣа да пие. 35. А слѣдъ като Го распнаха, раздѣлиха дрехитѣ Му; хвърляйки жребие; за да се испълни реченото отъ пророка: „раздѣлиха дрехитѣ Ми помежду си и за облѣклото Ми хвърлиха жребие“; 36. и седѣха та Го пазѣха тамъ; 37. и туриха надъ главата Му надписъ, който показваше вината Му: Този е Иисусъ, Иудейскій Царь.

Изъ Евангелія отъ Марка.

VIII, 1—9.

1. Въ ония дни, когато се бѣше събралъ твърдѣ много народъ и нѣмаше що да ядатъ, Иисусъ повика ученицитѣ Си и имъ рече: 2. жално Ми е за народа, че три дни вече стоятъ при Мене, а нѣма какво да ядатъ. 3. Аво ги распусна гладни по домоветѣ имъ, ще имъ прѣмалѣе по пѣтя, защото нѣкои отъ тѣхъ сж дошли отдалечъ. 4. Ученицитѣ Му отговориша: отгдѣ може чловѣкъ да насити тия съ хлѣбъ тука въ пустинята? 5. И ги попита: колко хлѣба имате? Тѣ отговориша: седемъ. 6. Тогава заповѣда народу да насѣда на земята; и като взе седемтъхъ хлѣба и възблагодари, расчуши и даде на ученицитѣ Си да наслагатъ; и тѣ наслагаху народу. 7. Имаха и малко рибки; като благослови, Той заповѣда да наслагатъ и тѣхъ. 8. И ядоха, и се наситиха; и дигнаха останали кшней седемъ кошници. 9. А ония, които ядоха, бѣха около четири хиляди. И ги распусна.

Изъ Евангелія отъ Луки.

XXIV, 13—35.

13. Въ сжщия день двама отъ тѣхъ отиваха въ една паланка, на име Еммаусъ, който бѣше на шестдесетъ стадин далечъ отъ Иерусалимъ, 14. и разговаряха се помежду си за всичко онова, що се бѣ случило. 15. И както се разговаряха и разсжждаваха помежду си, Самъ Иисусъ се приближи и вървѣше съ тѣхъ; 16. но очитѣ имъ се спрѣха, за да Го не познаятъ. 17. А Той имъ рече: какви сж тия думи, които, вървешкомъ, размѣняте помежду си, и за що сте тжжни? 18. Единиятъ отъ тѣхъ, на име Клеопа, Му отговори и рече: Ти ли си само странень въ Иерусалимъ и не си узналъ какво е въ него станало прѣзъ тия дни? 19. И попита ги: кое? Тѣ му отговориша: което стана съ Иисуса Назареца, който бѣше пророкъ, силенъ на дѣло и слово прѣдъ Бога и цѣлия народъ; 20. какъ нашитѣ цървосвященници и началници Го прѣдадоха да бжде осжденъ на смъртъ и Го распнаха; 21. а ние се надѣвахме, че Той е Оня, който щѣше да избави Из-

раиля; но при всичко това днесъ е вече трети день, откакъ стана това; 22. па и нѣкои жени отъ нашитѣ ни слисаха: тѣ ходили рано при гроба 23. и не намѣрили тѣлото Му, и като дойдоха, расправяха, че имъ се явили и ангели, които казвали, че Той е живъ; 24. и нѣкои отъ нашитѣ отидоха на гроба и намѣрили тѣй, както и женитѣ казаха; ала Него не видѣли. 25. Тогава Тѣй имъ рече: о несмислени и мудни по срдце, за да вѣрвате на всичко, що сж казали пророцитѣ! 26. Налѣ тѣй трѣбваше да пострада Христосъ и да влѣзе въ славата Си? 27. И като начена отъ Моисея и отъ всички пророци, обясняваше имъ казаното за Него въ цѣлото Писание. 28. И тѣ се приближиха до паланката, въ която отиваха; а Той имъ показа видъ, че исва да върви по-нататкъ; 29. но тѣ Го задържаха, като казаха: остана съ насъ, понеже е прѣвечерь, и деньтъ се прѣвали. И Той влѣзе, за да остане съ тѣхъ. 30. И когато Той седѣше съ тѣхъ на трапезата, взе хлѣба, благослови, прѣломи и имъ подаде; 31. тогава имъ се отвориша очитѣ, и тѣ Го познаха; ала Той стана невидимъ отъ тѣхъ. 32. И тѣ си казаха единъ другому: не горѣше ли въ насъ срдцето нѣ, когато Той ни говорѣше по пѣтя и богато ни обясняваше Писанието? 33. И въ сжщия часъ станаха, върнаха се въ Иерусалимъ и намѣриха скупомъ единадесеттъхъ и ония, които бѣха съ тѣхъ, 34. да казватъ, че Господъ наистина въскрсналъ и се явилъ на Симона. 35. И тѣ расказваха за случилото се по пѣтя, и какъ Го познаха, когато прѣломываше хлѣба.

Изъ Евангелія отъ Иоанна.

XX, 1—18.

1. Въ първия день на седмицата Мария Магдалина дохожда при гроба рано, довлѣ бѣше още тъмно, и вижда, че камѣкътъ е дигнатъ отъ гроба. 2. Затичва се тогава и дохожда при Симона Петра и при другия ученикъ, когото Иисусъ обичаше, та имъ казва: дигнали Господа отъ гроба, и не знаемъ, гдѣ сж Го турили. 3. Излѣзе Петъръ и другиятъ ученикъ, и трѣгнаха за гроба. 4. И двамата се затекоха еадно; но другиятъ ученикъ тичаше по-бързо отъ Петра и

дойде пръвъ на гроба. 5. И като наднигна, видѣ, че повив-
 китѣ стоятъ; ала не влѣзе въ гроба. 6. Слѣдъ него дохо-
 жда Симонъ Петъръ, влиза въ гроба и вижда, че само по-
 ривкитѣ стоятъ, 7. пакъ кърпата, която бѣше на главата
 Му, не стоеше при повивкитѣ, а—свита отдѣлно на едно
 мѣсто. 8. Тогава влѣзе и другиятъ ученикъ, който
 пръвъ бѣше дошълъ на гроба, и видѣ, и повѣрва;
 9. защото още не знаеха Писанието, че Той трѣбва да
 възвръсне отъ мъртвитѣ. 10. Тогава ученицитѣ се върнаха
 пакъ у тѣхъ си. 11. А Мария стоеше при гроба отвѣнъ и
 плачеше. И когато плачеше, наднигна въ гроба 12. и вижда
 два ангела въ бѣло облѣкло седнали, единиятъ при главата,
 а другиятъ при нозѣтъ, гдѣто бѣше лежало тѣлото Исусово.
 13. И тѣ ѝ казватъ: жено, защо плачешъ? Отговори имъ:
 дигнали Господа моего, и не зная, гдѣ сѣ Го турили. 14. Като
 рече това, обърна се назадъ и видѣ Исуса да стои; ала не
 позна, че бѣше Исусъ. 15. Исусъ ѝ казва: жено, защо
 плачешъ? Кого търсишъ? Тя, мислейки, че е градинарътъ,
 казва Му: господине, ако си Го ти изнесълъ, кажи ми, гдѣ
 си го турилъ, и азъ ще Го взема. 16. Исусъ ѝ казва: Ма-
 рийо! Тя се обърна и Му рече: Раввудий! което значи: Учи-
 телю! 17. Исусъ ѝ казва: не се допирай до мене, защото
 още не съмъ възлѣзълъ при Отца Си; но иди при братията
 Ми и имъ кажи: възлизамъ при Моя Отецъ и при вашия
 Отецъ, и при Моя Богъ и вашия Богъ. 18. Отива Мария
 Магдалина та обажда на ученицитѣ, че видѣла Господа и
 че това ѝ казалъ.

Сербо-

хорватскій

отдѣлъ.

Изъ Евангелія отъ Матѳея.

VI, 9—13.

9. Овако дакле молите се | 9. Ovakó dakle molite se vi-
 ви: Оче нашъ који си на небе- | Otče naš, koji si na nebesih,

сима, да се свети име Твоје; | da se sveti ime Tvoje; 10. Da
 10. Да дође царство Твоје; да | dodje kraljevstvo Tvoje; da bude
 буде воља Твоја и на земљи, | volja Tvoja i na zemlji, kao na
 као на небу; 11. Хлебъ наш | nebu; 11. Kruh naš potrebni
 потребни дај нам данас; 12. И | daj nam danas; 12. I oprostí
 опрости нам дугове наше, као | nam dugove naše, kao što i mi
 и ми што опраштамо дужни- | opraštamo dužnikom svojim;
 цима својијем; 13. И не наведи | 13. I ne navedi nas u napast,
 нас у напаст, но избави нас | nego izbavi nas oda zla. Jer je
 ода зла. Јер је Твоје царство, и | tvoje kraljevstvo, i sila, i slava
 сила, и слава ва вијек. Амин. | u vijek. Amen.

XIII, 3—8.

Гле, изиђе сѣјач да сѣје. | Gle, izidje sijač da sije. 4. I
 4. И кад сѣјаше, једна зрна па- | kad sijaše, jedna zrna padoše
 доше крај пута; и дођоше пти- | u kraj puta; i dodjoše ptice i
 це и позобаше их; 5. А друга | pozobaše ih; 5. A druga padoše
 падоше на каменита мјеста, | na kamenita mjesta, gdje ne-
 гдје не бијаше много земље, и | bijaše mnogo zemlje, i odmah
 одмах изникоше, јер не бијаше | iznikoše, jer ne bijaše u dubinu
 у дубину земље. 6. И кад обасја | zemlje. 6. I kad obasja sunce,
 сунце, повенуше, и, будући да | povenuše, i, buduć da neimahu
 немаху жила, посахнуше. 7. А | žila, posahnuše. 7. A druga pa-
 друга падоше у трње; и на- | doše u trnje; i naraste trnje, i
 расте трње, и подави их. 8. А | podavi ih. 8. A druga padoše
 друга падоше на земљу добру, | na zemlju dobru, i donošahu
 и доношаху род, једно по сто, | rod, jedno po sto, a jedno po
 а једно по шесет, а једно по | šestdeset, a jedno po trideset.
 тридесет.

XXVII, 27—37.

27. Тада војници судијни узе- | 27. Tada vojnici sudčevi uze-
 ше Исуса у судницу и скупише | še Isusa u sudnicu i skupiše
 на њ сву чету војника. 28. И, | nanj svu četú vojnika. 28. I,
 свукавши га, обукоше му скер- | svukavši ga, obukoše mu skerlet-
 летну кабаницу. 29. И, оплетав- | nu kabanicu. 29. I, opletavši
 ши вијенац од трња, метнуше | vijenac od trnja, metnuše Mu na

му на главу, и дадохе му трску у десницу; и, клећнувши на кољена пред њим, ругаху му се, говорећи: здраво, царе Јудејски!

30. И, плунувши на њ, узеше трску и бише га по глави.

31. И кад му се наругаше, свукоше с њега кабаницу, и обукоше га у хаљине његове, и поведоше га, да га разапну.

32. И, излазећи, нађоше човјека из Кирије, по имену Симона, и натјераше га, да му понесе врст.

33. И, дошавши на мјесто, које се зове Голгота, то јест коштурница, 34. Дадоше му, да пије, оцат помијешан са жучи, и, окусивши, не хтје, да пије.

35. А кад га разапеше, раздјелише хаљине његове, бацивши коцке; 36. И сјеђаху ондје те га чуваху.

37. И метнуше му више главе кривицу његову написану: ово је Исус цар Јудејски.

Изъ Евангелія отъ Марка.

VIII, 1—9.

1. У то вријеме, кад бијаше врло много народа и не имадјашу, шта јести, дозва Исус ученике своје и рече им: 2. Жао ми је народа, јер већ три дана стоје код мене и немају ништа јести. 3. И ако их отпустим гладне кућама њиховим, ослабиће на путу, јер су многи од њих дошли из далека. 4. И

glavu, i dadoše mu trsku u desnicu; i, kleknuvši na koljena pred njim, rugahu mu se, govoreći: zdravo, kralju Judejski!

30. I, pljunuvši nanj, uzeše trsku i biše ga po glavi. 31. I kad mu se narugaše, svukoše s njega kabanicu, i obukoše ga u haljine njegove, i povedoše ga, da ga razapnu. 32. I, izlazeći, nadjoše čovjeka iz Cirene, po imenu Simona, i natjeraše ga, da mu ponese križ. 33. I, došavši na mjesto, koje se zove Golgata, to jest koštarnica, 34. Dadoše mu piti ocat, pomiješan sa žučí, i, okusivši, ne htje piti. 35. A kad ga razapeše, razdijeliše haljine njegove, bacivši koцke; 36. I sjedjahu ondje, te ga čuvahu. 37. I metnuše mu više glave krivicu njegovu napisanu: ovo je Isus kralj Judejski.

1. U to vrijeme, kad bijaše vrlo mnogo naroda i ne imadјашu, šta jesti, doзва Isus ученике своје и рече им: 2. Жао ми је народа, јер већ три дана стоје код мене и неимaju ништа јести. 3. I ako ih odпустим gladne kućam njihovim, oslabit će na putu, јер су многи од њих дошли из далека. 4. I odgovорише

одговорише му ученици његови: откуда ћемо узети хљеба оvdје у пустињи, да их нахранимо? 5. И запита их: колико имате хљебова? А они казаше: седам. 6. И заповједи народу, да посједaju по земљи; и, узевши онијех седам хљебова и хвалу давши, преломи, и даде ученицима својим, да раздаду; и раздадохе народу. 7. И имаху мало рибица; и њих благословивши, рече, да и њих раздаду. 8. И једоше, и наситише се, и накупише комада, што претече седам котарица. 9. А онијех, што су јели, бијаше око четири хиљаде. И отпусти их.

mu učenci njegovi: odkuda ćemo uzeti hljeba ovdje u pustinji, da ih nahranimo? 5. I zapita ih: koliko imate hljebova? A oni kazaše: sedam. 6. I zapovјedi narodu, da posjedaju po zemlji; i, uzевши onih sedam hljebova i hvalu давши, преломи и даде учеником својим, да раздаду; i razdadoše narodu. 7. I imahu malo ribica; i њих благословивши, рече, да и њих раздаду. 8. I једоше, i наситише се, i накупише комада, што претече sedam кошарика. 9. A onih, што су јели, бијаше око četiri тисуће. I odpusti ih.

Изъ Евангелія отъ Луки.

XXIV, 13—35.

13. И гле, двојица од њих иђаху у онај дан у село, које бијаше далеко од Јерусалима шест потркалишта и зваше се Емаус. 14. И они говораху међу собом о свима овим догађајима. 15. И кад се они разговараху и запитиваху један другогa, и Исус приближи се и иђаше с њима. 16. А очи им се држаху, да га не познаше. 17. А он им рече: какав је то разговор, који имате међу собом, идући, и што сте невесели? 18. А један, по имену Клеопа, одговарајући, рече му: зар си ти један од прва-

13. I gle, dvojica od njih idјahu u онај дан u село, које бијаше daleko od Jerusalema šestdeset potrkališta i zvaše se Emaus. 14. I oni govorahu међу собом o свих ових događajih. 15. A kad se они разговараху i запитиваху један другогa, Isus се приближи i idјаше s њима. 16. A очи им се дрзahu, да га nepознаше. 17. A он им рече: kakav је то разговор, који imate међу собом, идућ, i што ste neveseli? 18. A један, по имену Kleopa, odgovарајућ, рече му: зар си ти

ра у Јерусалиму, који нијеси чуо, шта је у њему било овијех дана? 19. И рече им: шта? А они му рекоше: за Исуса Назарећанина, који бјеше пророк, силан у дјелу и у ријечи пред Богом и *пред* свијем народом; 20. Како га предадоше главари свештенички и кнезови наши те се осуди на смрт, и разапеше га? 21. А ми се надасмо, да је он онај, који ће избавити Израиља; али сврх свега тога ово је данас трећи дан, како то би. 22. А уплашише нас и жене неке од нашијех, које су биле рано на гробу, 23. И, не нашавши тијела његова, дођоше, говорећи, да су им се анђели јавили, који су казали, да је он жив. 24. И идоше једни од нашијех на гроб, и нађоше тако, као што и жене казаше, али њега не видјеше. 25. И он им рече: о безумни и спорога срца за вјеровање свега, што говорише пророци! 26. Није ли то требало, да Христос претрпи и да уђе у славу своју? 27. И, почевши од Мојсија и од свију пророка, казиваше им, што је за њега у свему писму. 28. И приближише се к селу, у које иђаху, и он чинваше се, да хоће, даље да иде. 29. И *они* га устављаху, говорећи: остали с нама, јер је дан нагао, и близу је ноћ. И уђе с њима, да ноћи. 30. И кад сјеђаше с њима за трпезом, узе хљеб и, благосло-

једини од crkvara u Jerusalemu, koji nijesi čuo, šta je u njem bilo ovih dana? 19. I reče im: šta? A oni mu rekoše: za Isusa Nazarećanina, koji bješe prorok, silan u djelu i u riječi pred Bogom i *pred* svim narodom; 20. Kako ga predadoše glavari svećenički i knezovi naši, te se osudi na smrt, i razapeše ga? 21. A mi se nadasmo, da je on onaj, koji će izbaviti Izraela; ali svrh svega toga ovo je danas treći dan, kako to bi. 22. A uplašiše nas i žene neke od naših, koje su bile rano na grobu, 23. I, nenašavši tijela njegovog, dođoše, govoreći, da su im se anđeli javili, koji su kazali, da je on živ. 24. I idoše jedni od naših na grob, i nadjoše tako, kao što i žene kazаше, ali njega nevidjеше. 25. I on im reče: o bezumni i sporiga srca za vjervanje svega, što govoriše proroci! 26. Nije li to trebalo, da Krist pretrpi i da udje u slavu svoju? 27. I, počevši od Mojsije i od svih proroka, kazivaše im, što je za njega u svem pismu. 28. I, približiše se k selu, u koje idjahu, i on činjaše se, da hoće, dalje da ide. 29. I *oni* ga ustavljaху, govoreći: ostani s nama, jer je dan nagaо, i blizu je noć. I udje s njima, da ноћи. 30. I kad sjedjaše s njima за stolom, uze hljeb i, blagoslovivši, prelomi ga i dade im. 31. Tada se njima

живши, преломи га и даде им. 31. Тада се њима отворише очи и познаше га. И њега несташе. 32. И *они* говораху један другоме: не гораше ли наше срце у нама, кад нам говораше путем и кад нам казиваше писмо? 33. И, уставши онај час, вратише се у Јерусалим и нађоше у скупу једанаесторицу и који бијаху с њима, 34. Који говораху: заиста усташе Господ, и јави се Симону. 35. И они казаше, што би на путу, и како га познаше, кад преломи хљеб.

Изъ Евангелія отъ Іоанна.

XX, 1—18.

1. А у први дан недјеље дође Марија Магдалина на гроб рано, још док се не бјеше расвануло, и видје, да је камен одваљен од гроба. 2. Онда отрча, и дође к Симону Петру и к другом ученику, кога љубљаше Исус, и рече им: узеше Господа из гроба, и не знамо, гдје га метнуше. 3. А Петар изидје и други ученик, и пођоше ка гробу. 4. Трчаху пак оба заједно, и други ученик трчаше брже од Петра, и дође прије ка гробу. 5. И, надвиривши се, видје хаљине, гдје леже; али не уђе. 6. Дође пак Симон Петар за њим, и уђе у гроб, и видје хаљине саме, гдје

1. A u prvi dan nedjelje dođe Marija Magdalena na grob rano, još dok se nebješe razsvanulo, i vidje, da je kamen odvaljen od groba. 2. Onda otrča, i dođe k Simonu Petru i k drugomu učeniku, koga ljubljаше Isus, i reče im: uzeše Gospoda iz groba, i neznamo, gdje ga metnuše. 3. A Petar izidje i drugi učenik, i podjoše ka grobu. 4. Trčahu pak oba zajedno, i drugi učenik trčаше brže od Petra, i dođe prije ka grobu. 5. I, nadvirivši se, vidje haljine, gdje леже; ali neudje. 6. Dođe pak Simon Petar за њим, i udje u grob, i vidje haljine same, gdje леже. 7. I ub-

леже, 7. И убрус, који бјеше на глави његовој, не с хаљинама да лежи, него особито савит на једном мјесту. 8. Тада дакле уђе и други ученик, који најприје дође ка гробу, и видје, и пјерова. 9. Јер још не знадијаху писма, да њему ваља устати из мртвијех. 10. Онда отидоше опет ученици дома. 11. А Марија стајаше на пољу код гроба и плакаше. И кад плакаше, надвире се над гроб, 12. И видје два анђела у бјелијем хаљинама, гдје сједи, један чело главе, а један чело ногу, гдје бјеше лежало тијело Исусово. 13. И рекоше јој они: жено! што плачеш? Рече им: узеше Господа мојега, и не знам, гдје га метнуше. 14. И, ово рекавши, обазре се наатраг, и видје Исуса, гдје стоји, и не знадијаше, да је Исус. 15. Исус јој рече: жено! што плачеш? кога тражиш? А она, мислећи, да је вртлар, рече му: господине! ако си га ти узео, кажи ми, гдје си га метнуо, и ја ћу га узети. 16. Исус јој рече: Марија! А она, обазревши се, рече му: Равуни! које значи учитељу. 17. Рече јој Исус: не дохватај се до мене, јер се још не вратих к оцу својему; него иди к браћи мојој и кажи им: враћам се к оцу својему и оцу вашему, и Богу својему и Богу вашему. 18. А Марија Магдалена отиде и јави ученицима, да видје Господа и каза јој ово.

rus, koji bješe na glavi njegovoj, ne s haljinami da leži, nego osobito savit na jednom mjestu. 8. Tada dakle udje i drugi učenik, koji najprije dodje ka grobu, i vidje, i pjerova. 9. Jer još ne znadijahu pisma, da njemu valja ustati iz mrtvih. 10. Onda otidoše opet učenici doma. 11. A Marija stajaše napolju kod groba i plakaše. I kad plakaše, nadviri se nad grob, 12. I vidje dva andjela u bjelih haljinah, gdje sjede, jedan čelo glave, a jedan čelo nogu, gdje bješe ležalo tijelo Isusovo. 13. I rekoše joj oni: ženo! što plačеш? Rече im: uzeše Gospoda mojega, i neznam, kamo ga metnuše. 14. I, ovo rekavši, obazre se natrag, i vidje Isusa, gdje stoji, i ne znadijaše, da je Isus. 15. Isus joj reče: ženo! što plačеш? Koga tražiш? A ona, misleć, da je vrtlar, reče mu: gospodine! ako si ga ti uzeo, kaži mi, kamo si ga metnuo, i ja ću ga uzeti. 16. Isus joj reče: Marija! A ona, obazrevši se, reče mu: Ravuni! koje znači: učitelju. 17. Rече joj Isus: ne dohvataj se do mene, jer se još nevratih k otcu svoјemu; nego idi k braći moјoj i kaži im: vraćam se k otcu svoјemu i otcu vašemu, i Bogu svoјemu i Bogu vašemu. 18. A Marija Magdalena otide, i javi učениkom, da vidje Gospoda i da јој ово каза.

СЛОВИНСКІЙ ОТДѢЛЪ.

Изъ Евангелія отъ Матѳея.

VI, 9—13.

9. Zatorej molite vi takole: Oče naš, ki si na nebesih; posveti se ime tvoje; 10. Pridi kraljestvo tvoje; zgodi se volja tvoja, kakor na nebu, tudi na zemlji; 11. Kruh naš vsakdanji daj nam danes; 12. In odpusti nam dolge naše, kakor tudi mi odpuščamo dolžnikom svojim; 13. In ne vpelji nas v izkušnjava, nego reši nas zlega; ker tvoje je kraljestvo in moč in slava na vekomaj. Amen.

XIII, 3—8.

Glej, izšel je sejalec sejati. 4. In ko je sejal, padlo je nekaj *zrnja* poleg ceste; in priletele so tice in so ga pozobale. 5. Drugo je pa padlo na skalnata tla, kjer ni imelo mnogo zemlje; in precej je pognalo, ker ni imelo globoke zemlje. 6. Ko je pa vzšlo solnce, ovenelo je; in, ker ni imelo korenine, usahnilo je. 7. Drugo je pa padlo v trnje; in trnje je zraslo in ga udušilo. 8. Drugo je pa padlo na dobro zemljo, in dajalo je sad, nekaj po sto, nekaj pa po šestdeset, a nekaj po trideset.

XXVII, 27—37.

27. Tedaj vzemó poglavarjevi vojščaki Jezusa v sodnišnico, in zberó na-nj ves trop. 28. Ter ga slečejo, in oblečejo mu škrlaten plašč. 29. In spletó krono iz trnja in mu jo denejo na glavo, in trst v desnico njegovo. In, poklekivši pred njim, zasramovali so ga, govoreč: Zdrav bodi, kralj Judovski! 30. In pljunejo va-nj in vzemó trst, in bili so ga po glavi. 31. In ko mu se nasmejajo, slečejo mu plašč, in oblečejo mu njegovo obleko: ter ga odpeljejo, da ga križajo. 32. Gredoč pa ven najdejo človeka Cirenejca po imenu Simona; tega prisilijo, naj mu ponese križ. 33. In ko pridejo na mesto, ktero se imenuje Golgata, kar se pravi: Mesto mrtvaške glave, 34.

Dadó mu piti octa, zmešanega z žolčem; in ko je okusil, ni hotel piti. 35. Križavši ga pa, razdelé obleko njegovo, metaje kocko; da se izpolni, kar je rekel prerok: „Obleko mojo so si razdelili, in za oblačilo moje so vrgli kocko“. 36. Ter so tam sedeli in ga stražili. 37. In denejo mu nad glavo krivico njegovo napisano: Ta je Jezus kralj Judovski.

Изъ Евангелія отъ Марка.

VIII, 1—9.

1. Tiste dni, ko je bilo vse polno ljudstva *pri njem*, in niso imeli kaj jesti, pokliče Jezus učence svoje, in reče jim: 2. Ljudstvo mi se smili; kajti uže tri dni so pri meni, in nimajo kaj jesti; 3. In če jih pustim lačne na njih dom, oslabei bodo na poti; kajti nekteri od njih so daleč prišli. 4. Pa mu odgovoré učenci njegovi: Odkod bi jih mogel kdo tu v puščavi nasititi s kruhom? 5. In vpraša jih: Koliko imate hlebov? Oni pa rekó: Sedem. 6. Pa zapové ljudstvu, naj se posedejo po tleh. In vzemši sedmere hlebe, zahvali, in prelomi, in dajal je učencem svojim, naj položé *pred nje*; in položili so *pred* ljudstvo. 7. In imeli so malo rib; in, blagoslovivši *jih*, reče, naj položé tudi té *pred nje*. 8. Ter so jedli in nasitili se; in pobrali so ostanke koscev, sedem košev. 9. Bilo jih je pa, kteri so jedli, kake štiri tisoči; in razpustí jih.

Изъ Евангелія отъ Луки.

XXIV, 13—35.

13. In glej, dva od njih sta šla tisti dan v trg, kteri je bil šestdeset bežajev daleč od Jeruzalema, in mu je bilo ime Emaus. 14. In onadva sta se pogovarjala med seboj o vsem tem, kar se je zgodilo. 15. In zgodí se, ko sta se pogovarjala in eden drugega vpraševala: in sam Jezus se približa in šel je ž njima. 16. Ali nju oči so se držale, da ga nista spoznala. 17. In reče jima: Kakošen pogovor je ta, ki ga imata med seboj po poti, in *po kaj* sta žalostna? 18. Odgovarjajoč pa eden, kteremu je bilo ime Kleopa, reče mu: Si li ti edini tujec v Jeruzalemu, da ne véš, kaj se je te dni v

njem zgodilo? 19. Pa jima reče: Kaj? Onadva mu pa rečeta: Za Jezusa Nazarečana, kteri je bil mož prerok, silen v dejanji in besedi pred Bogom in vsem ljudstvom: 20. Kako so ga naši véliki duhovni in starešine izdali in na smrt obsodili, in križali ga. 21. A mi smo se nadejali, da je on ta, ki ima odrešiti Izraela. Ali vrh vsega tega je danes tretji dan, kar se je to zgodilo. 22. Pa tudi neke žene izmed nas so nas uplašile, ktere so bile zgodaj na grobu; 23. In ko niso naše trupla njegovega, prišle so, govoreč, da so jim se prikazali angelji, kteri pravijo, da je živ. 24. In šli so nekteri od téh, kteri so z nami, na grob, in našli so tako, kakor so bile tudi žene povedale; ali njega niso videli. 25. In on jima reče: O nespametni in lenega srca za verovanje vsega, kar so povedali preroki! 26. Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to trpel, in šel v slavo Božjo? 27. In začensí od Mojzesa in vseh prerokov, razlagal jima je vsa pisma, ktera so *bila pisana* za njega. 28. In približajo se trgu, v kterega sta šla; in on se je delal, kakor da bi hotel dalje iti. 29. In prinudita ga, govoreč: Ostani z nama, ker se večerí, in dan se je nagnil. Ter vnide, da ostane ž njima. 30. In zgodí se, ko je sedel za mizo ž njima, vzeme kruh in blagoslovi, in prelomi ga, ter jima je dajal. 31. In odpró se oči njune, in spoznata ga; a on izgine od nju. 32. In govorila sta eden drugemu: Ali ni srce gorelo v nama, ko nama je po poti govoril, in ko nama je razlagal pisma? 33. In vstala sta še tisto uro, in vrnila sta se v Jeruzalem, in našla sta enajstere zbrane in té, kteri so bili ž njimi. 34. Kteri so pravili: Res je vstal, in prikazal se je Simonu. 35. In onadva sta razkladala, kaj je bilo na poti in kako sta ga spoznala, ko je kruh prelomil.

Изъ Евангелія отъ Иоанна.

XX, 1—18.

1. A prvi *dan* tedna pride Marija Magdalena zgodaj, ko je še tema bila, na grob; in ugleda, da je kamen odvaljen od groba. 2. Tedaj odbeži in pride k Simonu Petru in drugemu učencu, kterega je Jezus ljubil, in reče jima: Vzeli so gospoda iz groba, in ne vémo, kam so ga položili. 3. In Peter izide in drugi učencec, in prideta na grob. 4. Bežala sta pa oba

vkubej; in drugi učenec je hitreje bežal kakor Peter, in pride prvi na grob, 5. In, sklonivši se, ugleda poveje, da ležé; ali vstopil ni. 6. Tedaj pride tudi Simon Peter za njim, in vnide v grob, in ugleda poveje, da ležé; 7. A prt, kteri je bil na glavi njegovej, ni ležal z drugimi prti, nego bil je posebej zvit na enem kraji. 8. Tedaj vnide tudi drugi učenec, kteri je bil prvi prišel na grob, in videl je, in veroval je. 9. Nista še namreč vedela pisma, da mora od mrtvih vstati. 10. In odšla sta učenca zopet k svojim. 11. A Marija je zunej pri grobu stala in jokala. Ko je pa jokala, skloni se v grob, 12. In ugleda dva angelja v belih oblačilih, da sedita, eden pri glavi, in eden pri nogah, kjer je bilo ležalo truplo Jezusovo. 13. In rečeta joj ona: Žena, kaj jokaš? Reče jima: Ker so Gospoda mojega vzeli, in ne vém, kam so ga položili. 14. In ko je to rekla, obrne se nazaj, in ugleda Jezusa, da stoji: ni pa vedela, da je Jezus. 15. Reče jej Jezus: Žena, kaj jokaš? koga iščeš? Ona, misleč, da je vrtnar, reče mu: Gospod, če si ga ti odnesel, povej mi, kam si ga položil; in jaz ga bom vzela. 16. Reče jej Jezus: Marija! Ona se obrne, in reče mu: Rabuni! (kar se pravi: Učenik). 17. Reče jej Jezus: Ne dotikaj se me, ker se še nisem vrnil k očetu svojemu. Pojdi pa k bratom mojim, in povej jim: Grem k svojemu in vašemu očetu, in svojemu Bogu in vašemu Bogu. 18. Marija Magdalena pride, in oznani učencem, da je videla Gospoda, in da jej je to rekel.

Чешскій отдѣлъ.

Изъ Евангелія отъ Маттея.

VI, 9—13.

9. A protož vy takto se modlte: Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvět' se jméno tvé. 10. Přid' království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. 11. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. 12. A odpust' nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim. 13. I neuvod' nas v pokušení, ale

zbav nás od zlého. Nebo tvé jest království, i moc, i sláva, na věky, Amen.

XIII, 3—8.

Aj, vyšel rozsevač, aby rozsíval. 4. A když on rozsíval, některá padla podlé cesty, a přiletěli ptáci i szobali je. 5. Jiná pak padla na místa skalnatá, kdež neměla mnoho země; a rychle vzešla, proto že neměla hlubokosti země. 6. Ale když slunce vzešlo, vyhořela, a proto že neměla kořene, uschla. 7. Jiná pak padla do trní; i zrostlo trní, a udusilo je. 8. A jiná padla v zemi dobrou; i vydalo užitek, některé stý, jiné šedesátý a jiné třicetý.

XXVII, 27—37.

27. Tedy žoldnéři hejtmanovi, vzavše Ježíše do rathouzu, shromáždili k němu všecku rotu. 28. A svlékše jej, přioděli ho pláštěm brunátným. 29. A spleťše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho, a dali třtinu v pravou ruku jeho, a klekajíce před ním, posmívali se jemu, řkouce: Zdráv bud', ó králi Židovský. 30. A plijíce na něho, brali tu třtinu a bili jej v hlavu. 31. A když se mu naposmívali, svlékli s něho plášť, a oblékli jej v roucho jeho. I vedli ho, aby byl ukřižován. 32. A vyšedše, našli člověka Cyrenenského, jménem Simona. Toho přinutili, aby nesl kříž jeho. 33. I přišedše na místo, kteréž slove Golgota, to jest popravné místo, 34. Dali mu píti octa, smíšeného se žlučí. A okusiv, nechtěl píti. 35. Ukřižovavše pak jej, rozdělili roucha jeho, mecíce los, aby se naplnilo povědění proroka: Rozdělili sobě roucho mé, a o můj oděv metali los. 36. A sedíce, ostríhali ho tu. 37. I vstavili nad hlavu jeho vinu jeho napsanou: Totot' jest Ježíš, ten král Židovský.

Изъ Евангелія отъ Марка.

VIII, 1—9.

1. V těch dnech, když velmi veliký zástup byl, a neměli, co by jedli, svolav Ježíš učedníky své, řekl jim: 2. Lí-

tost mám nad zástupy; nebo již tři dni trvají se mnou, a nemají, co by jedli. 3. A rozpustím-li je lačné do domů jejich, zhynou na cestě; nebo někteří z nich zdaleka přišli. 4. Odpověděli mu učedníci jeho: I odkud bude moci kdo tyto nakrmiti chleby zde na poušti? 5. I otázal se jich: Kolik máte chlebů? A oni řekli: Sedm. 6. I kázal zástupu posaditi se na zemi. A vzav těch sedm chlebů, díky učiniv, lámal a dával učedníkům svým, aby předkládali. I kladli před zástup. 7. A měli rybiček maličko. Jichž požehnav, kázal i ty před ně klásti. 8. I jedli a nasyceni jsou; a sebrali, což pozůstalo drobů, sedm košů. 9. Těch pak, kteříž jedli, bylo okolo čtyř tisíců. I propustil je.

Изъ Евангелія отъ Луки.

XXIV, 13—35.

13. A aj, dva z nich šli toho dne do městečka, kteréž bylo vzdáleno od Jeruzaléma honů sedesáte, jemuž jméno Emaus. 14. A rozmlouvali vespolek o těch všech věcech, kteréž se byly staly. 15. I stalo se, když rozmlouvali, a sebe se otazovali, že i Ježíš, přiblíživ se, šel s nimi. 16. Ale oči jejich držány byly, aby ho nepoznali. 17. I řekl jim: Které jsou to věci, o nichž rozjímáte vespolek, jdouce, a jste smutní? 18. A odpovéděv jeden, kterémuž jméno Kleofáš, řekl jemu: Ty sám jsi z příchozích do Jeruzaléma, ješto nezvěděl, co se stalo v něm těchto dnů? 19. Kterýmž on řekl: I co? Oni pak řekli jemu: O Ježíšovi Nazaretském, kterýž byl muž prorok, mocný v slovu i v skutku, před Bohem i přede vším lidem, 20. Totiž kterak jej vydali přední kněží a knížata naše na odsouzení k smrti, i ukřižovali jej. 21. My pak jsme se nadáli, že by on měl vykoupiti Izraele. Ale nyní tomu všemu třetí den jest dnes, jakž se to stalo. 22. Ale i ženy některé z našich zděsily nás, kteréž ráno byly u hrobu. 23. A, ne nalezše těla jeho, přišly, pravíce, že také vidění andělské viděly, kteříž praví, že by živ byl. 24. I chodili někteří z našich k hrobu, a nalezli tak, jakž pravily ženy, ale jeho neviděli. 25. Tedy on řekl jim: O nesmyslní a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu, což mluvili proroci. 26. Zdaliž nemusil těch věcí trpěti Kristus a vjíti v slávu svou? 27. A počav od Moj-

žíše a všech proroků, vykládal jim všecka ta písma, kteráž o něm byla. 28. I přiblížili se k městečku, do kteréhož šli, a on potrh se, jako by chtěl dále jíti. 29. Ale přinutili ho, řkouce: Zůstaň s námi, nebo se již připozdívá, a den se nachýlí. I všel, aby s nimi zůstal. 30. I stalo se, když seděl s nimi za stolem, vzav chléb, dobrořečil, a lámaje, podával jim. 31. I otevřeny jsou oči jejich, a poznali ho. On pak odnesl se od nich. 32. I řekli vespolek: Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě, a když otvíral nám písma? 33. A vstavše v tu hodinu, vrátili se do Jeruzaléma, a nalezli shromážděných těch jedenácte, a ty, kteříž s nimi byli, 34. Ani praví: Že vstal Pán právě, a ukázal se Simonovi. 35. I vypravovali oni také to, co se stalo na cestě, a kterak ho poznali v lámání chleba.

Изъ Евангелія отъ Іоанна.

XX, 1—18.

1. Prvního pak dne po sobotě Maria Magdaléna šla ráno k hrobu, když ještě tma bylo. I uzběhla kámen odvalený od hrobu. 2. I běžela a přišla k Simonovi Petrovi a k druhému učedníkovi, tomu, jehož miloval Ježíš, a řekla jim: Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kde jej položili. 3. Tedy vyšel Petr i ten druhý učedník, a šli k hrobu. 4. Běželi pak oba spolu. Ale ten druhý učedník předběhl Petra, a přišel první k hrobu. 5. A nachýliv se, uzběhl prostěradla položená, ale však tam nevšel. 6. Tedy přišel Šimon Petr, za ním jda, a všel do hrobu. I uzběhl prostěradla položená. 7. A rouchu, kteráž byla na hlavě jeho, ne s prostěradly položenou, ale obzvláště svinutou na jednom místě. 8. Potom všel i ten druhý učedník, kterýž byl první přišel k hrobu, i uzběhl a uvěřil. 9. Nebo ještě neznali písma, že měl z mrtvých vstáti. 10. I odešli zase ti učedníci tam, kdež první byli. 11. Ale Maria stála u hrobu vně, plačeci. A když plakala, naklonila se do hrobu. 12. A uzběhla dva anděly v bílém rouše sedící, jednoho u hlavy, a druhého u noh, tu, kdež bylo položeno tělo Ježíšovo. 13. Kteříž řekli jí: Ženo, co pláčeš? I dí jim: Vzali Pána mého, a nevím, kde ho položili. 14. To když řekla, obrátila se zpátkem, a uzběhla Ježíše, an stojí, ale nevěděla, by

Ježiš byl. 15. Dí jí Ježiš: Ženo, čo pláčeš? Koho hledáš? Ona domnívajíc se, že by zahradník byl, řekla jemu: Pane, vzal-
lis ty jej, pověz mi, kdes ho položil, at' ja jej vezmu. 16.
Řekl jí Ježiš: Maria. Obrátivši se ona, řekla jemu: Rabbóni,
což se vykládá: Mistře. 17. Dí jí Ježiš: Nedotýkej se mne;
nebo jsem ještě nevstoupil k Otcí svému, a k Otcí vašemu,
mým, a pověz jim: Vstupuji k Otcí svému, a k Otcí vašemu,
k Bohu svému, a k Bohu vašemu. 18. Přišla Maria Magda-
léna, zvěstující učedníkům, že viděla Pána, a že jí to pověděl.

Словацкій отдѣлъ.

Изъ Евангелія отъ Матѳея.

VI, 9—13.

9. Vy sa tedy modlite takto: Otče náš, ktorý si v nebe-
siach, nech posväťi sa Tvoje meno! 10. Nech príde Tvoje kra-
ľovstvo! Nech stane sa Tvoja vôľa, jako v nebi, tak i na zemi!
11. Daj nám dnes náš každodenný chlieb 12. a odpust' nám
naše viny, jako i my odpúšťame našim vinníkom, 13. a neu-
vod' nás do pokušenia, ale nás zbav zlého, lebo Tvoje je krá-
ľovstvo, i moc, i sláva, na veky. Ameň.

XIII, 3—8.

Raz vyšiel rozsieváč, aby rozsieval. 4. A jako rozsieval,
niektoré zrnká padly vedľa cesty, a prileteli vtáci a sozobali
ich. 5. A niektoré padly na miesta skalnaté, kde nemaly veľa
zemi, a hned' vzišly, preto že nemaly hlboko zemi; 6. ale keď
vyšlo slnce, vyhorely a preto že nemaly koreňa, vyschly. 7.
A iné padly do trnia, a keď vzišlo trnie, udusilo ich. 8. A
zase iné padly na dobrú zem a vydaly úžitok, niektoré sto-
niektoré šesťdesiat, a niektoré tridsaťnásobný.

XXVII, 27—37.

27. Vtedy vladárovi vojaci pojali Ježiša do prätoria a
shromaždili na neho celú stotinu. 28. A vyzlečúc ho odialy ho
plášťom šarlátovým 29. a upletúc korunu z trnia položili mu
ju na hlavu a do pravej ruky mu dali trstinu a kľakajúc
pred ním posmievali sa mu a hovorili: Nech žije kráľ židov-
ský! 30. A zapl'ujúc ho vzali mu trstinu a bili ho po hlave.
31. A keď sa mu naposmievali, vyzliekli mu plášť a ob-
liekli ho do jeho rúcha a odviedli ukrižovať. 32. A keď vy-
chádzali, našli istého človeka cyrenenského, menom Šimona;
toho prinútili, aby mu niesol kríž. 33. A príduc na miesto,
zvané Golgota, čo znamená miesto Lebu, 34. dali mu pit'
octu, smiešaného so žľou, a ochutnajúc nechcel pit'. 35. A
keď ho ukrižovali, rozdelili si jeho rúcho, hodivši los, aby sa napl-
nilo, čo povedal prorok: Rozdelili si moje rúcho a o môj odev ho-
dili los. 36. A, sediac, strážili ho tam. 37. A nad jeho hlavu
vyvesili jeho vinu napísanú: Toto je Ježiš, ten kráľ ži-
dovský.

Изъ Евангелія отъ Марка.

VIII, 1—9.

1. Tie dni, keď zase bol *sidený* veľký zástup, a nemali
čo jest', privolal si Ježiš svojich učeníkov a povedal im: 2.
L'úto mi je toho zástupu, lebo už tri dni so mnou dlejú a ne-
majú čo jest'. 3. A jestli ich domov prepustím hladných, po-
hynú na ceste, lebo niektorí z nich zd'aleka prišli. 4. A jeho
učeníci mu povedali: Odkial' bude ktosi môžt' týchto tu na
pustine nasýtit' chlebom? 5. A opýtal sa ich: Kol'ko chlebov
máte? A oni povedali: Sedem. 6. Vtedy rozkázal zástupu po-
sadať si na zem. A vzal tých sedem chlebov a pod'akujúc
lámal a dával svojim učeníkom, aby predkladali; a kládli pred
zástup. 7. A mali aj niekoľko rybičiek, a požehnajúc ich
povedal, aby aj tie predkladali. 8. A tak jedli a nasýtili sa
a nasberali zbudnutých kúskov sedem košov. 9. A tých,
ktorí jedli, bolo okolo štyritisíc, a rozpustil ich.

Изъ Евангелія отъ Луки.

XXIV, 13—35.

13. A dvaja z nich išli v ten istý deň do mestečka, vzdialeného šesťdesiat honov od Jeruzalema, ktorému bolo meno Emmaus. 14. A shovárali sa medzi sebou o všetkom, čo sa to bolo událo. 15. A v tom, ako sa shovárali a dohadovali, priblížil sa i sám Ježiš a šiel s nimi. 16. Ale ich oči boli držané, aby ho nepoznali. 17. A povedal im: Aké sú to veci, ktoré, idúci, medzi sebou rozjímate a ste smutní? 18. A jeden z nich, ktorému bolo meno Kleofáš, mu povedal: Či si ty sám jediný z prišlých v Jeruzaleme a nezvedel si, čo sa v ňom po tieto dni stalo? 19. A on im povedal: A čože? A oni mu povedali: Čo sa stalo s Ježišom Nazarejským, ktorý bol muž prorok, mocný v slove i v skutku pred Bohom a pred všetkým ľudom, 20. a jako ho vydali najvyšší kňazi a naše kniežatá, aby bol odsúdený na smrť, a ukrižovali ho. 21. A my sme sa nadáli, že on je to, ktorý má vykúpiť Izraela. No, tomu všetkému je toto už tretí deň, ako sa to stalo. 22. Ale i z nás niektoré ženy, ktoré boli za svitu pri hrobe, naplnily nás úžasom; 23. ktoré, nenajdúc jeho tela, prišli a hovorily, že aj anjelské videnie videly, ktorí vraj hovoria, že žije. 24. Potom odišli niektorí z našich k hrobu a našli všetko tak, ako aj té ženy byly povedaly, ale jeho nevideli. 25. A on im povedal: Ó, nesmyselní a spozdilí srdcom veriť všetkému tomu, čo hovorili proroci! 26. Či to nemusel trpet' Kristus a vniŕť v svoju slávu? 27. A počnúc od Mojžiša a od všetkých prorokov vykladal im, čo kde bolo vo všetkých písmach o ňom. 28. A tak priblížili sa k mestečku, do ktorého šli, a on sa tak robil, že pôjde ďalej. 29. Ale oni ho prinútili hovoriac: Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva, a deň sa už nachýlil! A tak vnišiel, aby zostal s nimi. 30. A keď si sadol s nimi za stôl, vzal chlieb, dobrorečil a lámal a podával im. 31. A v tom otvorily sa ich oči, a poznali ho, a on zmiznul od nich. 32. Vtedy si povedali: Či nehorelo v nás naše srdce, keď s nami hovoril na ceste, a keď nám otváral písma? 33. A vstali v tú istú hodinu a navrátili sa do Jeruzalema. A našli shromaždených tých jedonástich i tých, ktorí boli zajedno s nimi, 34. Ktorí hovorili, že Pán skutočne vstal, a že sa ukázal Ši-

monovi. 35. A oni zase rozprávali, čo zkusili na ceste, i jako ho poznali pri lámaní chleba.

Изъ Евангелія отъ Іоанна.

XX, 1—18.

1. Potom v prvý deň týždňa, včas ráno, ešte za tmy, prišla Mária Magdaléna k hrobu a videla, že je kameň odvalený od hrobu. 2. A jako to videla, bežala a prišla k Simonovi Petrovi a k tomu druhému učeníkovi, ktorého mal rád Ježiš, a hovorí im: Vzali Pána z hrobu, a nevieme, kde ho položili. 3. Vtedy vyšiel Peter i ten druhý učeník, a šli k hrobu. 4. A bežali oba spolu, ale ten druhý učeník bežal popredku, rýchlejšie ako Peter, a prišiel prvý k hrobu. 5. A nahnúc sa, zazrel povoje ležať, ale dnu nevnišiel. 6. Potom prišiel aj Simon Peter, idúc za ním, a vnišiel do hrobu a tiež videl ležať povoje 7. i plátno, ktoré mal na hlave, ale to neležalo s povojmi, ale bolo osobitne svinuté na jednom mieste. 8. Potom vnišiel už i ten druhý učeník, ktorý to bol prišiel prvý k hrobu, a uvidel i uveril, 9. lebo ešte neznali písma, že mal vstať z mrtvých. 10. Vtedy zase odišli tí dvaja učeníci k svojim. 11. Ale Mária stála vonku pri hrobe a plakala. A jako tak plakala, nahla sa do hrobu 12. a videla sedieť dvoch anjelov v bielom rúchu, jedného pri hlave a druhého pri nohách, kde bolo ležalo telo Ježišovo, 13. ktorí jej povedali: Ženo, čo plačeš? A ona im povedala: Vzali môjho Pána, a neviem, kde ho položili. 14. A keď to povedala, obrátila sa nazad a videla Ježiša stáť, ale nevedela, že je to Ježiš. 15. A Ježiš jej povedal: Ženo, čo plačeš? Koho hľadaš? A ona domnievajúc sa, že je to zahradník, povedala mu: Pane, ak si ho ty odniesol, povedz mi, kde si ho položil, a ja ho pôjdem vziať. 16. A Ježiš jej povedal: Mária! A ona obrátiac sa povedala mu židovsky: Rabbúni! (čo znamená: Učiteľ). 17. Vtedy jej povedal Ježiš: Nedotýkaj sa ma, lebo som ešte nevztúpil k svojmu Otcovi; ale choď k mojím bratom a povedz im: Vztupujem k svojmu Otcovi a k vášmu Otcovi a k svojmu Bohu a k vášmu Bohu. 18. A tak prišla Mária Magdaléna a zvestovala učeníkom, že videla Pána, a že jej to povedal.

Верхне- и нижне-
лужицкий отдѣль.

Изъ Евангелія отъ Матѳея.

VI, 9—13.

9. Tehodla wy so tak modlće: Naš wotce, kiž sy ty we njebjesach. Swěćene budž twoje mjeno. 10. Přiindž k nam twoje kralestwo. Twoja wola so stań, kajž na njebju, tak tež na zemi. 11. Naš wšedny khlěb daj nam džensa. 12. A wodaj nam naše winy, jako my wodawamy našim winikam. 13. A njewjedž nas do spytowanja, ale wumož nas wot toho zleho. Pretož twoje je to kralestwo, a ta moc, a ta česć hač do wěčnosće. Amen.

9. Togodla derbišo wy tak se modliš: Wósc naš, kenž sy na njebju. Huswešone buži twójo mě. 10. Twójo kralejstwo psíži; twója wóla se stani, ako na njebju, tak tež na zemi. 11. Naš šedny klěb daj nam žinsa. 12. A wodaj nam naše winy, ako my wodawamy našym winikam. 13. A něwež nas do spytowanja, ale humož nas wot toho zleho. Pseto twojo jo to kralejstwo, a ta moc, a ta cesć do nišernosći. Amen.

XIII, 3—8.

Hlaj, syjer wuńdže k rozsywanju. 4. A jako won rozsywaše, padže někotre při puću; a ptaki přilečichu a zežrachu to samo. 5. Někotre pak padže na skałojte, hdžež wjele zemje njeměješe; a wzeńdže hnydom, tehodla, zo nje běše hluboko we zemi. 6. Jako pak slóncó běše wzešlo, zwjadny wono; a dokelž korjenja njeměješe, wuskhny wono. 7. Někotre pak padže bjez černje; a te černje rosčechu sobu a zdusychu to samo. 8.

Lej, jaden sejc žěšo wen set. 4. A gaž won sejašo, paže někotare na drogu, a ptaški psížochu a jo zežrachu. 5. Někotare paže na kašneńowate, zož wele zeimě njemějašo, a wóno ned huzehóžji, togodla, až dlymoku zeimě njemějašo. 6. Gaž pak to slýńco gorej šlo běšo, jo wóno spalone, a togodla až kóřeńa njemějašo, husknu wono. 7. Někotare padnu na šerńe, a te šerńe rosčechu gorej a jo zatknuchu. 8. Někotare pak

Někotre pak padže na dobrou zemju, a přinjesě plody, někotre sto króć, někotre šesćdžesat króć, někotre pak třicyci króć. paže na dobrou zeimě a dawašo plod, někotare sto krot, někotare šesćzaset krot, někotare pak tsízasća krot.

XXVII, 27—37.

27. Duž wzachu teho bohotaj wožacy Jezusa k sebi do sudneje khěže, a shromadžichu na njeho tu cyłu syłu; 28. A wuslečechu jeho, a wodžichu jeho z purpurskim mantelom. 29. A naplečechu černjowu kronu, a stajichu ju na jeho głowu, a dachu jemu sćinu do jeho praweje ruki; a poklakowachu so před nim a wusmjewachu so jemu a džachu: Budž strowy, židowski kralo! 30. A plujachu na njeho, a wzachu tu sćinu, a bijachu s tej samej na jeho głowu. 31. A jako woni ho běchu wuhanili, slečechu woni jemu ten mantel a woblečechu ho jeho drastu; a wjedzechu jeho přeč, zo bychu jeho križowali. 32. A ducy won namakachu čłowjeka kyrenskeho, z menom Simana; teho přinučichu woni, zo by jeho križ njesl. 33. A přišedši na město, kotremuž rěkaju Golgatha, to je přeložene nopowišćo, 34. Dachu so jemu kisařeho napić, kotrež běše ze žolčom naměšane. A jako jo wopta, njechaše won je pić. 35. Jako woni jeho pak běchu križowali, rozdžěllichu woni jeho drastu a losowachu

27. Tegdy wezechu tego zemského zastojnika wojaki Jezusa k seb'e do sudneje wjaže a zgromažichu na njogo tu ceļu mań. 28. A zeblacechu jogo a hoblacechu jomu purpur-plašć. 29. A huplešechu šerńowy wěńc, a stawichu jen na jogo głowu a sćinu do jogo pšawice, a padnuchu na kóleni pšed nim dołoj, směšachu jogo a žachu: strowy buži, ty kral tych žydow! 30. A pljuwachu na njogo, wezechu tu sćinu a bijachu na jogo głowu. 31. A gaž jogo směšyli běchu, zeblacechu wóni jomu ten hobaleńc a hoblacechu jomu jogo drastu, a wězechu jogo tam, aby jogo kšicowali. 32. A gaž hujzechu, namakachu wóni čłowjeka cyrenskego, z menom Syman; togo nuskachu wóni, aby wón jogo kšicu niasl. 33. A, gaž psízechu na to město, poimeńone Golgatha, kótarež jo grońone kóscelnišćo, 34. Dawachu wóni jomu wosuchu piš ze žolčom změšanu, a gaž won ju hopyta, ne kšěšo wón piš. 35. Gaž wóni pak jogo kšicowali běchu, rozdžěllichu jogo drastu a kjablowachu we nu, aby se doložniło, což jo grońo-

wo nju, tak, zoby dopjelnjene bylo, štož je prajene přez profetu: Woni su moju drastu bjez so džělili, a su wo moju suknju losowali. 36. A woni tam sedžo jeho wachowachu. 37. A stajichu tež k jeho hłowje tu winu jeho smjerće napisanu: Ton tu je Jezus, tych židow kral.

ne pšez togo profeta: wóni su moju drastu mjazy sobu žělili a we moju suknju kjablowali. 36. A wóni tam sejzece jogo hobzwarnowachu. 37. A stawichu gorej nad jogo głowu tu winu jogo směrši napisanu: Ten jo Jezus, tych žydow kral.

Изъ Евангелія отъ Марка.

VIII, 1—9.

1. We tych samych dnjach, jako wulki lud tam běše, a nje-mějachu ničo k jědži, zawoła Jezus swojich wučomnikow k sebi a džeše k nim: 2. Mi je žel teho luda, přetož woni su hižom na tři dny pola me zawostali, a nimaju ničo k jědži; 3. A hdy bych ja jich bez jědže dom pušćil, bychu woni na puću zawutlili. Přetož někotři běchu z daloka přišli. 4. Jeho služomnicy pak wotmołwichu jemu: Hdže my khlěba wozmemy tudy we pušćinje, zo bychmy jich nasycili? 5. A won prašeše jich: Wjele maće pokrutow? Woni pak dzachu: Sydom. 6. A won prikaza ludu, zo bychu so na zemju zesydali. A wza te sydom pokruty, a dzakowaše so, a łamaše, a da je swojim wučomnikam, zo bychu je prjódk kładli; a woni kładžechu je ludu prjódk. 7. A mějachu trochu rybičkow; a won so dza-

1. We tych samych dnjach, gaž wele ludu tam běšo a nje-mějachu, co by jedli, zawoła Jezus swójich huknikow k seb'e a žašo k nim: 2. Mě jo luto togo ludu, pseto wóni su južo tši dny pódlá mńo hobcakali a namaju nic k jěži. 3. A gaby ja jich głodnych wot se domoj pušćil, by woni na droze zginuli, pseto někotare wot nich běchu zdaloka pšišli. 4. A jogo hukniki wotgronichu jomu: zo how bužo něchten tych moc nasešis z klěbami tudy we tej pušćině? 5. A won pšašašo jich: kak wele klěbow mašo wy? A wóni žachu: sedym. 6. A wón pšikaza tomu ludu, aby se na zeńu zesedali. A weze te sedym pokšyt klěba, žěkowašo se, a łamašo je, a da je swójim huknikam, aby je přědk kładli; a wóni kładžechu tomu ludu přědk. 7. A mějachu tšochu rybkw; a wón žognowašo je,

kowaše, a kazaše te same tež prjódk kładć. 8. Woni jědžechu pak a buchom nasyceni: a nazběrachu zbytknych kruškw sydom korbow. 9. A jich běše na štyri tauzentow, kiž jědli běchu: a won pušćil jich wot sebe.

a kazašo te same tež přědkładć. 8. Wóni jědžechu pak a hordowachu nasešone, a zwignochu, což zbytně běšo wót drobeńcow, sedym korbow. 9. Tych pak, kenž jědli běchu, běšo na štyri towzynt, a wón pušćil jich wót se.

Изъ Евангелія отъ Луки.

XXIV, 13—35.

13. A hlaj, dwaj wot nich džeštaj ton samy dzeń do městka, kotrež běše wot Jeruzalema šesćdzesat honow daloko, z menom Emmaus. 14. A ryčeštaj bjez sobu wot teho wšeho, štož so stało běše. 15. A poda so, jako wonaj tak ryčeštaj, a so woprašowaštaj bjez sobu, přibližowa so Jezus k nimaj, a džeše z nimaj. 16. Ale jeju woči běchu dzeržane, zo jeho ne znaještaj. 17. Won pak džeše k nimaj: Kajke su to ryče, kotrež woj ducy bjez sobu mataj, a staj zrudnaj? 18. Duž wotmołwi jedyn z menom Kleofas, a džeše k njemu: Sy ty ton jenički cuznik we Jeruzaleme, kiž by nje wědzał, što so we tych dnjach tam stało je? 19. A won džeše k nimaj: Kajke? Wonaj pak džeštaj k njemu: To ždyn wot Jezusa Nazarenskeho, kotryž běše profeta, mójny we skutkach a słowach před Bohom a přede wšem lu-

13. A glědaj, dwa wót nich žěštej na tom samom dńu do městka, to běšo šesćdzesat zagonow daloko wót Jeruzalema, z menom Emaus; 14. A rozgranaštej se mjazy sobu wót šyknych tych trojeńow. 15. A wóno se stanu, gaž wónej se rozgranaštej i hopsašowaštej, až Jezus sam k nima se pšibližnu. 16. Ale jeju wócy hordowachu žaržane, až wónej jogo nehuznaštej. 17. A wón žašo k nima: kakega to su rěcy, kenž wej mjazy sobu matej ducy a stej tužnej? 18. Jaden pak, z menom Kleofas, wótgrońecy, žašo k nomu: sy ty sam mjazy tymi cuzabnikami we Jeruzaleme, kenž ty newěš, co we tych dnjach nutši se jo stanulo? 19. A wón žašo k nima: kótare? wónej pak žaštej k nomu: to wót Jezusa, togo Nazareńskeho, kótaryž běšo profet, mójny we słowach a statkach pšed Bogom a šykny m ludom. 20. Kak jogo naše

dom. 20. Kak jeho naši wyšši měšnicy a knježa podali su k zatamanstwu teje smjerće, a jeho križowali. 21. My so pak nadžijachmy, zo won budže Izraela wumóc. A pře wšo je džensa třeci dzeń, jako so to stało je. 22. Tež su nas nastročale někotre žónske tych našich, kiž su rano pola rowa byle. 23. A jako jeho čelo nje namakachu, přińdžechu prajucy, zo su tež widžele widženje tych jandzelow, kotřiž praja, zo je žiwu. 24. A někotři bjez nami džechu tam k rowu a namakachu jo tak, kajž žónske prajachu; ale jeho nje wiđzachu. 25. A won džeše k nimaj: O wy hlupjeje a lěneje wutroby k wěrjenju temu wšitkemu, štož profetojo ryčeli su! 26. Njedyrbješe Krystus to čerpjeć a k swojej krasnosći zańć? 27. A počinawši wot Mójzasa a wot wšech profetow, wukładowaše jimaj, štož we wšem pismje wot njeho ryčane bě. 28. A woni přibližachu so k temu městku, hdžež džechu; a won činěše, jakoby cheył dale hić. 29. A wonaj nuzowaštaj jeho, a džeštaj: wostań pola nas, dokelž so k wečoru přibližuje, a dzeń je so nakhil. A won džeše nutř, zo by pola njeju wostał. 30. A sta so, jako z nimaj za blidom sedžeše, wza won ton khlěb, dzakowaše so, łamaše a poda jon jimaj. 31. Duž buchu jeju woči wotew-

hušše měršniki a hušše powdali su k zatamanstwu teje směrći, a kšicowali. 21. My se pak nažejachmy, až won ten był, kenž by Izrael humogł. Glich hušej togo šyknogo jo žinsa ten tšeši žen, gaž to se jo stanulo. 22. Jo tež někotare ženiske wót nas su nas hulěkali, ako kótarež rano psi tom rowe běchu, 23. A jogo šelo uenamakachu, psížechu a žachu, až wóni su jańželske wiženje wizeli, kenž grońe, wón był žywy. 24. A někotare tych, kenž z nami su, žechu k tomu rowu a namakachu jo tak, ako teke te ženiske gronili běchu, ale jogo wóni nie wižechu. 25. A wón žašo k nimaj: o wej nerozymnej a niespěšnej na hutšob'e, wěrit šyknomu tomu, což te profety gronili su! 26. Toli nie dejašo Krystus take serp'eš a do swojeje kšasnosći nutš hys? 27. A zachopi wót Mojzesa a wót šych profetow, a hukładowašo jima we šykných pismach to, což wót nogo gronone běšo. 28. A wóni psibližachu se k tomu městku, zož žechu, a wón natšawašo se, rowno aby kšěl dale hys. 29. A wónej nuskaštej jogo a žaštej: wostań pódlu naju, pšeto wjacorbuwa, a ten žen jo se pochylił. A wón žěšo nutš, pódlu nejju wostanut. 30. A wóno stanu se, gaž wón z nimaj za blidom sejžešo, weze wón ten klěb, žekowašo se a łamašo jen a poda jen jima.

ryjene, a poznaštaj jeho. A won so zhubi před nimaj. 32. A wonaj džeštaj bjez sobu: Nje horješe so naju wutroba we namaj, jako z namaj ryčeše na puću a namaj to pismo wotewri? 33. A wonaj stanuštaj we tej samej štundže, wrócištaj so do Jeruzalema, a namakaštaj tych jednaće zhromadžených, a tych, kiž při nich běchu, 34. Kotřiž džachu: Ton Knjez je wopravdže stanul, a Šimanej so zjewił. 35. A wonaj powědaštaj jim, što so na puću stało bě, a kak won wot njeju poznaty je na tem, jako khlěb łamaše.

31. Ga hordowaštej jeju wócy wótwořonej a huznaštej jogo; a wón se před nima zatawi. 32. A wónej žaštej mjazy sobu: toli nie gorěšo se naju hutšoba we namaj, gaž wón k nama grońašo na droze, a gaž wón nama te pisma wótworil? 33. A wónej we tej samej štunže stanjeć se rošitej do Jeruzalema a namakaštej zgromažonych tych jadnasćo a tych, kenž z nimi běchu, 34. Kótarež žachu: ten Kněz jo zawěse gorej stanul a Šymanuju se zjewił. 35. A wónej hulicowaštej jim, co se na droze było stanulo, a kak wón wót nejju był huznaty hordował na tom łamańu togo klěba.

Изъ Евангелія отъ Іоанна.

XX, 1—18.

1. Tych sabbatow přeni dzeń, njedzeli, pak přińdže Marja Madlena rano, jako hišće čma běše, k temu rowu, a widži, zo ton kamjeń wot rowa běše přeč wzaty. 2. Duž běži wona přeč a přińdže k Šimanej Pětrej, a k temu druhemu wučomnikej, kotrehož Jezus lubowaše, a džeše k nimaj: Woni su teho Knjeza z rowa přeč wzali, a my nje-wěmy, hdže su jeho položili. 3. Duž wuńdže Pětr a ton druhu wučomnik, a přińdžeštaj

1. Na přědnem dńu pak togo tyžěna psíze Maria Madlena rano, gaž hysći čma běšo, k tomu rowu; a wiži, až ten kamjeń wót togo rowa běšo přeč wezety. 2. Ga běży wóna a psíze k Šyman Pětšojju a k tomu drugemu huknikuju, kótaregož Jezus lubowašo, a žejo k nimaj: wóni su togo Kněza z togo rowa přeč wezeli, a my newěmy, zo wóni su jogo položili. 3. Ga žěšo něto Pěts wen a ten drugi huknik, a psízeštej k tomu rowu. 4. A

k rowu. 4. Wonaj pak wobaj bēžeštaj hromadze, ale ton druhi wučomnik bēžeše prjedy, khitrišo dyžli Pětr, a přińdže najprjedy k rowu; 5. A nakhili so nutř, a wuhlada te ruby ležo; nutř pak nezańdže. 6. Duž přińdže Šiman Pětr za nim, a zańdže do rowa, a widžeše te ruby položene, 7. A ton potny rub, z kotrymž jeho głowa bēše wobwjazana była, nic pódla tych rubow položeny, ale na stronje hromadu zawaleny na wosebny mēšće. 8. Duž zańdže tež ton druhi wučomnik nutř, kiž bě najprěniši k rowu přišo, a widžeše, a wěrješe jo. 9. Přetož wonaj hišće nje wēdžeštaj pismo, zo won wot morwych stanyč dyrbjše. 10. Duž džēštaj taj wučomnikaj zaso přeč k temu swojemn. 11. Marja pak stejše před rowom a płakaše wonkach. A płacho pohlada nutř do rowa, 12. A wuhlada dweju jandželow we bētej drasće sedžo, jeneho k głowam, a drugeho k noham, hdžež to čěto Jezusowe bēše ležalo. 13. A taj samaj džēštaj k njej: Zónska, što płáčš? Wona džeše k nimaj: Woni su mojeho Knjeza přeč wzali, a ja njewēm, hdže su jeho položili. 14. A hdyž to wuryča, wobroći wona so zady a wuhlada Jezusa stejo; nje wēdžeše pak, zo by Jezus był. 15. Rjeknu Jezus k njej: Zónska, što płáčš? Koho pytaš ty? Wona po-

tej dwa bēžaštej pōsobicy, ale ten drugi huknik bēžašo přědk, marsněj, űezli Pěts, a pšize nejprweje k tomu rowu, 5. A pochyli se nutš a wiži te rub'aže lažece; glich űejžěšo wón nutš, 6. Šyman Pěts pak, za nim ducy, pšize a žěšo nutš do rowa a hogleda te lažece rub'aže, 7. A ten znojowy šant, z kótarymž jogo głowa hobalona bēšo, nic pódla tych rub'ažow lažecy, ale wōseb'e na drugem mēšće powity. 8. Ga žěšo ten drugi huknik tež nutš, kótaryž nejprweje k tomu rowu bēšo pšiseš, a wizešo, a wěrašo jo. 9. Pseto wōnej űewěžeštej hyšci to pismo, až wón dejašo wót humarłych gorej stanuš. 10. Ga žēštej tej huknika zasej k tym drugim. 11. Maria pak stajašo wence pšed rowom a płakašo; a gaž płakašo, pochyli wóna se do toho rowa, 12. A hupyta dweju jańželowu we bētej drasće sejzeceju, jadnogo głowach a jadnogo nogach, zož to šělo Jezusowe lažalo bēšo. 13. A tej samej zaštej k űej: žėnska, co płacoš? Wóna zašo k nima: dokulaž wóni mójogo Kněza su pšec wezeli, a ja űewēm, zo wóni su jogo položyli. 14. A take grońeca hobroši wóna se naslědk a wiži Jezusa stojecego; űewěžešo pak, až wón Jezus jo; 15. Zejo k űej Jezus: Žėnska, wec płacoš ty? kogo pytaš? Jej se zdašo, až wón ten zagrodnik

mysliše sebi, zo je zahrodnik, a džeše k njemu: Knježe, sy ty jeho přeč njest, da powědz mi, hdže sy jeho položil? da chcu jeho wzac. 16. Rjeknu Jezus k njej: Marja. Wona so wobroći a džeše k njemu: Rabbuni, to je Mištrje. 17. Rjeknu Jezus k njej: Nje dotk so me, přetož ja hišće njejsym horje stpił k swojemu Wotcej. Dži pak k mojim bratram a praj jim: Ja du horje k swojemu Wotcej a k wašemu Wotcej; k swojemu Bohu a k wašemu Bohu. 18. Marja Madlena přińdže a připowědaše to tym wučomnikam: zo je teho Knjeza widžela a zo won to k njej prajił je.

był, a zejo k űomu: Kněžo, sy ty jogo pšec zańaš, ga powěz mě, zo ty sy jogo položyl? ga cu ja jogo wezeš. 16. Zejo Jezus k űej: Maria! Wóna se hobroši a zašo k űomu: Rabbuni! kótarež grońone jo hucabnik. 17. Zejo Jezus k űej: űedotykni mño, pseto ja űej som hyšci gorej stupił k mójomu Wōscoju; ži pak tam k mójim bratsam a powedaj jim: ja stupim gorej k mójomu Wōscoju a k wašomu Wōscoju a k mójomu Bogu a k wašomu Bogu. 18. Maria Madlena pšize a zapowěda tym huknikam, až wóna jo toho Kněza widžela a až wón to k űej gronił jo.

Польскій отдѣлъ.

Изъ Евангелія отъ Матѳея.

VI, 9—13.

9. Wy tedy tak się módlcie: Ojcie nasz, któryś jest w niebiestach: Święć się imię twoje. 10. Przyjdź królestwo twoje. Bądź wola twoja jako w niebie, tak i na ziemi. 11. Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj. 12. I odpuść nam nasze winy, jako i my odpuszczamy naszym winowajcom. 13. I nie wwdź nas na pokuszenie, ale nas zbaw ode złego. Albowiem twoje jest królestwo, i moc, i chwała na wieki. Amen.

XIII, 3—8.

Oto wyszedł rozsiewca, aby rozsiewał. 4. A gdy on rozsiewał, niektóre padło podle drogi; i przyleciały ptaki a pozobały je. 5. Drugie zaś padło na miejsca opoczyste, gdzie nie miało wiele ziemi; i wnet weszło, iż nie miało głębokości ziemi. 6. Ale gdy słońce weszło, wygorzało, a iż nie miało korzenia, uschło. 7. A drugie padło między ciernie, i wzrosły ciernie a zadusiły je. 8. A drugie padło na ziemię dobrą, i wydało pożytek, jedne setny, drugie sześćdziesiątny, a drugie tycząstny.

XXVII, 27—37.

27. Tedy żołnierze staroscini przywiódłszy Jezusa na ratusz, zbrali do niego wszystkę rotę. 28. A, zewlekłszy go, przyodziali go płaszczem szarłatowym. 29. I, uplótłszy koronę z ciernia, włożyli na głowę jego, i dali trzcinę w prawą rękę jego. A, upadając przed nim na kolana, naśmiewali się z niego, mówiąc: Bądź pozdrowiony, królu Żydowski! 30. A, plując nań, wzięli onę trzcinę, i bili go w głowę jego. 31. A gdy się z niego naśmiali, zewlekli go z onego płaszcza, i oblekli go w szatę jego, i wiedli go, aby był ukrzyżowany. 32. A, wychodząc, znaleźli człowieka Cyrenejczyka, imieniem Szymona; tego przymusili, aby niósł krzyż jego. 33. A, przyszedłszy na miejsce, rzeczone Golgata, które zowią miejscem trupich głów, 34. Dali mu pić ocet z żółcią zmieszany; a, skosztowawszy, nie chciał pić. 35. A, ukrzyżowawszy go, rozdzielili szaty jego, i miotali los, aby się wypełniło, co powiedziano przez proroka: Rozdzielili sobie szaty moje, a o odzienie moje los miotali. 36. A, siedząc, strzegli go tam. 37. I przybili nad głową jego winę jego napisaną: Ten jest Jezus, król Żydowski.

Изъ Евангелія отъ Марка.

VIII, 1—9.

1. A w oneż dni, gdy nader wielki lud był, a nie mieli, coby jedli, zwoławszy Jezus uczniów swoich, rzekł im: 2.

Żal mi tego ludu; bo już trzy dni trwają przy mnie, a nie mają, coby jedli; 3. A jeśli je rozpuszczę głodne do domów ich, pomdleją na drodze; albowiem niektórzy z nich z daleka przyszli. 4. Tedy mu odpowiedzieli uczniowie jego: Skądże te kto będzie mógł nasycić chlebem tu na puszczy? 5. I spytał ich: Wieleż macie chlebów? A oni rzekli: Siedm. 6. I rozkazał ludowi, żeby usiadł na ziemi. A, wzięwszy one siedm chlebów, podziękowawszy, łamał i dawał uczniom swoim, aby przed lud kładli; i kładli przed lud. 7. Mieli też trochę rybek, które pobłogosławiwszy, kazał i one przed lud kłaść. 8. Jedli tedy i nasyceni są, i zbrali, co zbyło ułomków, siedm koszów. 9. A było tych, co jedli, około czterech tysięcy; i rozpuścił je.

Изъ Евангелія отъ Луки.

XXIV, 13—35.

13. A oto dwaj z nich tegoż dnia szli do miasteczka, które było na sześćdziesiąt stajon od Jeruzalemu, które zwano Emaus. 14. A ci rozmawiali z sobą o tém wszystkiém, co się było stało. 15. I stało się, gdy oni rozmawiali i wespół się pytali, że i Jezus, przybliżywszy się, szedł z nimi. 16. Ale oczy ich były zatrzymane, aby go nie poznali. 17. I rzekł do nich: Cóż to za rozmowy, które macie między sobą, idąc, a jesteście smutni? 18. A, odpowiadając mu, jeden, któremu było imię Kleofas, rzekł mu: Tyś sam przychodniem w Jeruzalemie, a nie wiesz, co się w niém w tych dniach stało? 19. I rzekł im: Cóż? A oni mu rzekli: O Jezusie Nazareńskim, który był mąż prorok, mocny w uczynku i w mowie przed Bogiem i wszystkim ludem. 20. A jako go wydali przedniejsi kapłani i przełożeni nasi, aby był skazany na śmierć, i ukrzyżowali go. 21. A myśmy się spodziewali, iż on miał odkupić Izraela; ale teraz temu wszystkiemu dziś jest trzeci dzień, jako się to stało. 22. Lecz i niewiasty niektóre z naszych przestraszyły nas, które raniuczko były u grobu; 23. A, nie znalazłszy ciała jego, przyszły, powiadając, iż widzenie Anielskie widziały, którzy powiadają, iż on żyje. 24. I cho-

dzili niektórzy z naszych do grobu, i tak znaleźli, jako i niewiasty powiadały; ale samego nie widzieli. 25. Tedy on rzekł do nich: O głupi, a leniwego serca ku wierzeniu temu wszystkiemu, co powiedzieli prorocy! 26. Aż nie musiał Chrystus tego cierpieć i wnieść do chwały swojej? 27. A, począwszy od Mojżesza i od wszystkich proroków, wykladał im wszystkie one Pisma, które o nim napisane były. 28. I przybliżyli się ku miasteczku, do którego szli, a on pokazywał, jakoby miał dalej iść. 29. Ale go oni przymusili, mówiąc: Zostań z nami, boć się ma ku wieczorowi, i już się dzień nachylił. I wszedł, aby został z nimi. 30. I stało się, gdy on siedział z nimi za stołem, wzięwszy chleb, błogosławił, a łamiąc, podawał im. 31. I otworzyły się oczy ich, i poznali go; ale on zniknął z oczu ich. 32. I mówili między sobą: Izali serce nasze nie pałało w nas, gdy z nami w drogę mówił i gdy nam Pisma otwierał? 33. A, wstawszy onéjże godziny, wrócili się do Jerozalemu, i znaleźli zgromadzonych onych jedenaście, i tych, którzy z nimi byli, 34. Powiadających: Iz wstał Pan prawdziwie, i ukazał się Szymonowi 35. A oni téż powiedzieli, co się stało w drodze i jako go poznali w łamaniu chleba.

Изъ Евангелія отъ Іоанна.

XX, I—18.

1. A pierwszego dnia po sabacie, Maryja Magdalena przyszła rano do grobu, gdy jeszcze było ciemno, i ujrzała kamień, odwalony od grobu. 2. I biegała, a przyszła do Szymona Piotra, i do onego drugiego ucznia, którego miłował Jezus, i rzekła im: Wzięli Pana z grobu, a nie wiemy, gdzie go położyli. 3. Tedy wyszedł Piotr i on drugi uczeń, a szli do grobu. 4. I bieżeli obaj społem; ale on drugi uczeń wyścignął Piotra, i pierwój przyszedł do grobu. 5. A, nachyliwszy się, ujrzał leżące prześcieradła; wszakże tam nie wszedł. 6. Przyszedł téż i Szymon Piotr, idąc za nim, i wszedł w grób, i ujrzał prześcieradła leżące, 7. I chustkę, która była na głó-

wie jego, nie z prześcieradłami położoną, ale z osobna na jedném miejscu zwiniętą. 8. Potém wszedł i on drugi uczeń, który był pierwój przyszedł do grobu, i ujrzał a uwierzył. 9. Albowiem jeszcze nie rozumieli Pisma, iż miał zmartwychwstać. 10. I odeszli zaś oni uczniowie do domu. 11. Ale Maryja stała u grobu, na dworze płacząc; a gdy płakała, nachyliła się w grób. 12. I ujrzała dwóch aniołów w bieli siedzących, jednego u głowy a drugiego u nóg, tam, gdzie było położone ciało Jezusowe. 13. Którzy jój rzekli: Niewiasto! czemu płaczesz? Rzekła im: Iz wzięli Pana mego, a nie wiem, gdzie go położyli. 14. A to rzekłszy, obróciła się nazad, i ujrzała Jezusa stojącego; lecz nie wiedziała, iż Jezus był. 15. Rzekł jój Jezus: Niewiasto! czemu płaczesz? kogo szukasz? A ona, mniemając, że był ogrodnik, rzekła mu: Pani! jeźliś go ty wziął, powiedz mi, gdzie go położył, a ja go wezmę. 16. Rzekł jój Jezus: Mar jo! Która, obróciwszy się, rzekła mu: Rabbuni! co się wyklada: Nauczycielu! 17. Rzekł jój Jezus: Nie dotykaj się mnie, bom jeszcze nie wstąpił do Ojca mego; ale idź do braci moich, a powiedz im: Wstępuję do Ojca mego i Ojca waszego, i do Boga mego i Boga waszego. 18. Tedy przyszła Maryja Magdalena, oznajmując uczniom, że widziała Pana a że jój to powiedział.

Кашубскій отдѣлъ.

Von den heiligen zehn Geboten Gottes.

Dziesięc przékôzań Bôskich.

Wie lautet das erste Gebot?
Ich bin der Herr dein Gott:
du sollst nicht andere Götter
haben neben mir.

Pirše przékôzanie.
Jo jem Pôn Bôg twôj; tē ni-
môsz miec inszéch bogów wobok
mnie.

Was ist das?
Wir sollen Gott über alle
Dinge fürchten, lieben und ver-
trauen.

Co to znaczî?
Mě mômě Pana Bôga na-
dewszétkôe sę bôjêc, Jegôe
kôchac ě jemu jeděnie zawierzac.

Wie lautet das andere Gebot?
Du sollst den Namen deines Gottes nicht unnützlich führen; denn der Herr wird den nicht ungestraft lassen, der seinen Namen missbraucht.

Was ist das?

Wir sollen Gott fürchten und lieben, dass wir bei seinem Namen nicht fluchen, schwören, zaubern, lügen oder trügen, sondern denselbigen in allen Nöthen anrufen, beten, loben und danken.

Wie lautet das dritte Gebot?

Du sollst den Feiertag heiligen.

Was ist das?

Wir sollen Gott fürchten und lieben, dass wir die Predigt und sein Wort nicht verachten, sondern dasselbige heilig halten. gerne hören und lernen.

Wie lautet das vierte Gebot?

Du sollst deinen Vater und deine Mutter ehren, auf dass dir's wohl gehe, und du lange lebest auf Erden.

Was ist das?

Wir sollen Gott fürchten und lieben, dass wir unsere Eltern und Herren nicht verachten, noch erzürnen; sondern sie in Ehren halten, ihnen dienen, gehorchen, sie lieb und werth haben.

Wie lautet das fünfte Gebot?

Du sollst nicht tödten.

Was ist das?

Wir sollen Gott fürchten und

Drědze przěkózanie.

Nie bierzě miõna Pana Bõga twegõ nadaremno, bo Põn Bõg nieprzepuscě temu bezkarnie, chteri jegõ miõno zniewõzõ.

Co to znaczy?

Mě mómě Pana Bõga sę bo-jec, Jegõ kõechac, aběsmě przě Jegõ miõne nie klěłě, nie przě-sigalě, nie czarzělě, nie łgalě abo nie wõszěkõewalě, ale je we wszěkich põetrzebach wzě-valě, do ñego sę mõedlělě, wě-słõwialě je ě dzekõewalě.

Trzeci przěkózanie.

Pamjåtõj, abě jes dzeñ swjåtì swicěk.

Co to znaczy?

Mě mómě Pana Bõga sę bo-jec, Jegõ kõechac, aběsmě kõza-nim ě Jegõ słowę nie põgõrd-dzalě, ale to samo jako swjåte põewõzalě, rõd slěchalě ě jegõ sę wuczělě.

Czwiorće przěkózanie.

Tczě wõjca twegõ ě matkõ twojõ, abě cě sę dobrze põewõ-dzělõ, ě tě długõ zěk na zemi.

Co to znaczy?

Mě mómě Pana Bõga sę bo-jec ě Jegõ kõechac, aběsmě na-szěmi rodzęcami ě panami nie põgõrdzalě ě põewõzalě.

Piõte przěkózanie.

Niezabijõj.

Co to znaczy?

Mě momě Pana Bõga sę bo-jec ě Jegõ kõechac, aběsmě na-szemu blěznemu żõdne szkõedě aně krzěwdě na cele nie wõrzõ-

lieben, dass wir unserm Nächsten an seinem Leibe keinen Schaden noch Leid thun; sondern ihm helfen und fördern in allen Leibesnöthen.

Wie lautet das sechste Gebot?

Du sollst nicht ehebrechen.

Was ist das?

Wir sollen Gott fürchten und lieben, dass wir keusch und züchtig leben in Worten und Werken, und ein jeglicher sein Gemahl liebe und ehre.

Wie lautet das siebente Gebot?

Du sollst nicht stehlen.

Was ist das?

Wir sollen Gott fürchten und lieben, dass wir unserm Nächsten sein Geld oder Gut nicht nehmen, noch mit falscher Waare, oder Handel an uns bringen; sondern ihm sein Gut und Nahrung helfen bessern und behüten.

Wie lautet das achte Gebot?

Du sollst nicht falsch Zeug-nissreden wider deinen Nächsten.

Was ist das?

Wir sollen Gott fürchten und lieben, dass wir unsern Nächsten nicht fälschlich belü-gen, verrathen, afterreden, oder bösen Leumund machen; sondern ihn entschuldigen, Gutes von ihm reden, und alles zum Besten kehren.

Wie lautet das neunte Gebot?

Du sollst nicht begehren deines Nächsten Haus.

dzalě, ale jemu dopõemagalě ě przěspieszewalě jegõ dobre we wszěkich põetrzebach celes-tněch.

Szoste przěkózanie.

Nie cězołõzě.

Co to znaczy?

Mě mómě Pana Bõga sę bo-jec ě Jegõ kõechac, aběsmě sę wstědlěwie ě karnie zachõewalě w słowach ě wuczynkach, a kõezdi swojõ żõnõ kõechõł ě szanowõł.

Sõdme przěkózanie.

Nie kradni.

Co to znaczy?

Mě momě Pana Bõga sę bo-jec, Jegõ kõechac, aběsmě na-szemu blěznemu piẽnõdzi abõ majõtku nie zabieralě, aně sobie przez nieprõwdzěvy towõr czělě szachrě nie przewłõszczalě, ale jemu w majõtku ě żiwnoscě dopõemagalě, jegõ bõt põelep-szalě ě strzegělě.

Wõsme przěkózanie.

Nie gadõj falszëwegõ swiade-ctwa przeciwkõ twemu blěznemu.

Co to znaczy?

Mě mómě Pana Bõga sę bo-jec ě Jegõ kõechac, aběsmě na-szegõ blěznegõ wuměslnie nie wõebłegalě, nie zdrõdzalě, nie wurogalě abõ nie wõebgadowalě, ale jegõ wuniewinnialě, dobrze wõ nim gõdalě ě wszěkõõ ku jegõ lepszemu cõrowalě.

Dzewiõte przěkózanie.

Nie põżõdõj domu twegõ blěznegõ.

Was ist das?

Wir sollen Gott fürchten und lieben, dass wir unserm Nächsten nicht mit List nach seinem Erbe oder Hause stehen, noch mit einem Schein des Rechters an uns bringen; sondern ihm dasselbe zu behalten, förderlich und dienstlich sein.

Wie lautet das zehnte Gebot?

Du sollst nicht begehren deines Nächsten Weib, Knecht, Magd, Vieh oder alles, was sein ist.

Was ist das?

Wir sollen Gott fürchten und lieben, dass wir unserm Nächsten nicht sein Weib, Gesinde oder Vieh abspannen, abdringen oder abwendig machen; sondern dieselben anhalten, dass sie bleiben und thun, was sie schuldig sind.

Was sagt nun Gott von diesen Geboten allen?

Er sagt also: Ich der Herr, dein Gott, bin ein starker eifriger Gott, der über die, so mich hassen, die Sünde der Väter heimsuchet an den Kindern, bis ins dritte und vierte Glied: Aber denen, so mich lieben, und meine Gebote halten, thue ich wohl bis ins tausendste Glied.

Was ist das?

Gott drohet zu strafen alle, die diese Gebote übertreten. Darum sollen wir uns fürchten vor seinem Zorn, und nicht

Co to znaczy?

Mě mómě Pana Bøga sę bøjec ę Jegø kœchac, aběsmě z chitrosq̄ nie požodalě naszegø blěznego wøjczěžně czělě domu, abø pœd pœzore prawa sobie nie przewłószczalě, ale sę wubiegalě ę staralě jemu takœwi zachœwac.

Dzesq̄te przėkôzanie.

Nie požqdj blěznegø twegø zoně, parobka, dzewci, będla aně zqdñě rzeczě, co jegø je.

Co to znaczy?

Mě mómě Pana Bøga sę bøjec ę Jegø kœchac, aběsmě naszemu blěznemu zoně, czerladzě abø będla nie wœdcigalě, nie wœdnacęwalě aně wœdstreczalě, ale takœwœch przetrzēmęwale, abě wœstalě ę robilě, co pœwinni.

Co pœwiqdô ga Pan Bøg wœ tœch wszętkich przėkôzaniach?

Jô, Pôn Bøg twøj, jem mœcnim, gœrlëwim Bøgę, chteri kôrzo na tœch, co mie nienawidzo, grzeche wøjców na jejich dzecach jaz do trzecegø ę czwiôrtegø pœkœlenô; ale tim, co mie kœchajo ę mœje przėkôzaniô zachœwujq̄, częniq̄ jô dobrze jaz do tēsocnegø pœkœlenô.

Co to znaczy?

Pôn Bøg grozi karq̄ wszętkim tim, co Jegø przėkôzaniô przestq̄piq̄; dlô tegø mę mómě sę bøjec Jegø gniewu ę te przėkôzaniô zachœwac. A zôs przewœ-

wider solche Gebote thun. Er verheisset aber Gnade und alles Gutes allen, die solche Gebote halten. Darum sollen wir ihn auch lieben, und vertrauen, und gerne thun nach seinen Geboten.

Vom Gebet des Herrn, oder vom heiligen Vater Unser.

Wie lautet die Vorrede?

Vater Unser, der du bist im Himmel.

Was ist das?

Gott will uns damit locken, dass wir glauben sollen, er sei unser rechter Vater, und wir seine rechte Kinder, auf dass wir getrost und mit aller Zuversicht ihn bitten sollen, wie die lieben Kinder ihren lieben Vater bitten.

Wie lautet diē erste Bitte?

Geheiligt werde dein Name.

Was ist das?

Gottes Name ist zwar an ihm selbst heilig; aber wir bitten in diesem Gebet, dass er auch bei uns heilig werde.

Wie geschieht das?

Wo das Wort Gottes lauter und rein gelehret wird, und wir auch heilig, als die Kinder Gottes, darnach leben: Das hilf uns, lieber Vater im Himmel! Wer aber anders lehret und lebet, denn das Wort Gottes lehret, der entheiliget unter uns den Namen Gottes. Da behüte uns vor, lieber himmlischer Vater!

biecęje Wœn łaskq̄ ę wszelako dobroc wszętkim tim, co te przėkôzaniô zachœwujq̄; dlô tegø mómě mę Jegø teź kœchac ę Jemu zawierzac ę ród robic pœdług Jego przėkôzani.

Wøjczęnosz.

Wstq̄pne słowa.

Wøjczę nasz, chteri jes w niebiosach.

Co to znaczy?

Pôn Bøg nas tim wobi, abě jesmę wierzëlě, że Wœn je naszym prawim wøjcę, a mę Jegø prówdzęwëmi dzecami, coběsmę Jegø smialo ę z calim zawufanim prosëlě, jak dobre dzecę swegø kœchanegø wøjca prosq̄.

Pirszô prosba.

Swięcę sę miõno Twœje.

Co to znaczy?

Miõno Bœsća je prówda samo przez sę swięte, ale mę prosēmę w ti mœdlëtwie, zębë wœno ę wu nas bęło swięte.

Jak to sę dzeje?

Čej słowo Bœsće prawie, prosto ę często sę nawuczô, a mę teź, jako dzecę Bœsće, swięce pœdług niegø zęjemę, co nõm dopœmœzě dobri Wøjczę niebiesci! Chto ale jinaczi nawuczô ę zęje, jak słowo Bœze wuczě, ten nie pœwierô miõno Bœsće, wœd czegø nas zachœwq̄j, dobri Wøjczę niebiesci!

Dręgô prosba.

Przindzě krolęwstwœ twœje.

Wie lautet die andere Bitte?
Dein Reich komme.

Was ist das?

Gottes Reich kommt wohl ohne unser Gebet von ihm selbst: aber wir bitten in diesem Gebet, dass es auch zu uns komme.

Wie geschieht das?

Wenn der himmlische Vater uns seinen heiligen Geist giebt, dass wir seinem heiligen Worte durch seine Gnade glauben, und göttlich leben, hier zeitlich und dort ewiglich.

Wie lautet die dritte Bitte?

Dein Wille geschehe, wie im Himmel, also auch auf Erden.

Was ist das?

Gottes guter gnädiger Wille geschieht wohl ohne unser Gebet: aber wir bitten in diesem Gebet, dass er auch bei uns geschehe.

Wie geschieht das?

Wenn Gott allen bösen Rath und Willen bricht, und hindert, so uns den Namen Gottes nicht heiligen, und sein Reich nicht kommen lassen wollen, als da ist des Teufels, der Welt und unsers Fleisches Wille; sondern stärket und behält uns fest in seinem Wort und Glauben, bis an unser Ende, das ist sein gnädiger und guter Wille.

Wie lautet die vierte Bitte?

Unser täglich Brot gib uns heute.

Was ist das?

Gott giebt das tägliche Brot auch wohl ohne unsere Bitte,

Co to znaczy?

Królestwo Bośce przindze prôwda bez nasze moedlêtwê samo przez se, ale mē prosēmē w tim pócorku, abē weno teź ē do nas przeszło.

Jak to se dzeje?

Cej nôm Wœjc niebiesci do swego Dêcha swiatogœ, co mē Jegœ swiatemu słowu przez Jegœ łaskę wierzēmē bogœboejnie žejēmē, tu doczestnie a ta wiecznie.

Trzecô prosba.

Badzē woelô twoeja jak w niebie, tak ē na zemi.

Co to znaczy?

Dobrô, łaskowô woelô Bośkô wêpełni se prôwda ē bez nasze moedlêtwê, ale mē prosēmē v tim pócorku, abē se ē wu nas wêpełniła.

Jak to se dzeje?

Cej Pôn Bog wszêtko złô rado ē woelô zniweczi ē przeszkœdzi temu, co nôm niechce dozwolec, abēmē miôno Bośce swicelē ē krolestwœ Jegœ do nas przeszło, jak ta je czarta, swiata ē naszegœ cała woelô; ale nas wzmocnô ē zachœwuje trwale przē swœim słowie ē wierze jaž do nasze smircē, to je Jegœ łaskawô ē dobrô woelô.

Czwjôrtô prosba.

Chleba naszegœ pœwszednegœ dej nôm dzisaj.

Co to znaczy?

Pôn Bog daje codzennie, chœc ē bez nasze prosbē, wszêtким zlim lêdzom chleb; ale mē pro-

allen bösen Menschen; aber wir bitten in diesem Gebet, dass er's uns erkennen lasse, und mit Danksagung empfangen unser täglich Brot.

Was heisst denn täglich Brot?

Alles, was zur Leibes Nahrung und Nothdurft gehöret, als: Essen, Trinken, Kleider, Schuh, Haus, Hof, Acker, Vieh, Geld, Gut, fromm Gemahl, fromme Kinder, fromm Gesinde, fromme und getreue Oberherrn, gut Regiment, gut Wetter, Friede, Gesundheit, Zucht, Ehre, gute Freunde, getreue Nachbarn und desgleichen.

Wie lautet die fünfte Bitte?

Und vergieb uns unsere Schuld, als wir vergeben unsern Schuldigern.

Was ist das?

Wir bitten in diesem Gebet, dass der Vater im Himmel nicht ansehen wolle unsere Sünde, und um derselben willen solche Bitte nicht versagen. Denn wir sind der keines werth, das wir bitten, habens auch nicht verdient; sondern er wolle uns alles aus Gnaden geben. Denn wir täglich viel sündigen, und wohl eitel Strafe verdienen; so wollen wir zwar wiederum auch herzlich vergeben, und gerne wohl thun denen, die sich an uns versündigtgen.

Wie lautet die sechste Bitte?

sēmē w ti moedlêtwie, žebē Wœn nôm to dôl wuznac, ē mē z pœdzekœwanim pržejmœwalē nasz chleb pœwszedni.

Co to teź znaczy chleb pœwszedni?

Wszêtko to, co do žiwnosć ē pirszêch pœtrzeb nôleži, jakoto jadło, napœj, ruchna, wœbuwje, chœczē, pœdwœrze, rolô, bédlo, pieniôdze, majotk, pœbœznô žonô, pœbœzne dzecē, pœbœznô czelôdz, pœbœzni ē wierni panowie, dobri rzôd, dobre wiadro, pœkœj, zdrowie, pœrzôdk, sława, dobri pržejacelē, wierni sôsiedzē ē tim pœdobne rzeczē.

Piôtô prosba.

A wœdpuscē nôm nasze winē, jak mē wœdpuszczôme naszym winowajcôm.

Co to znaczy?

Mē prosēmē w ti moedlêtwie, žebē Wœjc niebiesci niechcôl zdrzec na nasze grzeche, ē dlo tegœ nie wêstêchôl naszêch prob, bœc mē niejesmē gœdzeni tegœ, wœc co mē prosēmē, anē jesmē na to zasluželē; ale žebē raczēl nôm dac wszêtko z łasci, bœ mē codzeñ wiele grzeszēmē ē na czêrnôle karô zasługujēmē; tej mē teź chcēmē rôd niepamiatac ē châtne dobrze robic tim, co nôm krzêwdô wêrzôdzēlē.

Szostô prosba.

Ē nie wœdzē nas na pœkuszenie.

Und führe uns nicht in Versuchung.

Was ist das?

Gott versucht zwar niemand, aber wir bitten in diesem Gebet, dass uns Gott wolle behüten und erhalten, auf dass uns der Teufel, die Welt und unser Fleisch nicht betrüge, noch verführe in Missglauben, Verzweiflung und andere grosse Schande und Laster. Und, ob wir damit angefochten würden, dass wir doch endlich gewinnen, und den Sieg behalten.

Wie lautet die siebente Bitte?

Sondern erlöse uns von dem Uebel.

Was ist das?

Wir bitten in diesem Gebet, als in der Summa, dass uns der Vater im Himmel von allerlei Uebel, Leibes und der Seele, Gutes und Ehre erlöse: und zuletzt, wenn unser Stündlein kommt, ein seliges Ende beschere, und mit Gnaden aus diesem Jammerthal zu sich nehme in den Himmel. Amen.

Was heisst Amen?

Dass ich soll gewiss sein, solche Bitten sind dem Vater im Himmel angenehm und erhört. Denn er selbst hat uns geboten, also zu beten, und verheissen, dass er uns will erhören. Amen, Amen, das heisst: Ja, ja, es soll also geschehen.

Co to znaczy?

Pón Bóg prôwda niekusi ni-koegø, ale më prosëmë v ti mœdlëtwie, zebë nas Pón Bóg raczël zachœwac ë strzec, cobë nas czòrt przeklåtý, swiat ë nasze cało nie wœszukało, ańë nas pœkuszëło do niedowiarstwa, rozpaczë abœ insze wiêdze zbrodnë, wstêdë ë sromœtë, a œebësmë przëszlë w pœkuszenie, cobë jesmë nawœstatku zwiëcazëlë ë przë zwiëcástwie wœstalë.

Sodmô prosba.

Ale nas wëbawi wœde zlegø.

Co to znaczy?

Më prosimë v ti mœdlëtwie, jakbë wœgle, zebë nôm Wœje niebiesci wœd wszëtkiegø zlegø zachœwól cało ë dëszø, maiòtk ë sławø, a nawœstatku, œej nasza gœdzënka przindze, szczestlëwi konc dac raczël ë łaskawie przëjøn z tegø padòłu płaczë ku sobie do nieba

Jak brzmi zakonèzenie?

Bœ Twœje je krolëwstwø, ë mœc, ë czesc, ë chwałà na wieki wieków. Amen.

Co to znaczy Amen?

Jò môm bëc przekœnòni, ze takie prosbë Wœjçë niebescemu sò przëjemne ë ze Wœn je wëslëchò; bœ Wœn nôm sòm przëkòzòł, abë jesmë së tak mœdlëlë, ë przëwœbiecòł, ze Wœn nas wëslëchò. Amen, amen, to znaczy: Jò, jò, tak së stònie.

ПРИЛОЖЕНИЯ.

А) Кайнаское нарѣчје.

Изъ Евангелія отъ Марка.

VIII, 1—9.

1. Vu onom vremenu, gda bi velika vnožina ljudi bila z Ježušem, ter bi nemali kaj jesti, zezvavši vučenike, reče njim: 2. Milo mi je vnožine ljudctva. Ar ovo vre tri dni mene trpe i nemaju, kaj jesti. 3. I ako je odpustim gladne k hižam njihovem, hote opešati na putu, ar su nekoji zmed njih z daleka došli. 4. I odgovorili su njemu vučeniki njegovi: Odkud bi mogel gdo nje zasititi kruhom ovde vu pušćini? 5. I opital je nje: Kuliko hlebov kruha imate? Koji rekli su: Sedem. 6. I zapovedal je ljudctvu posesti na zmlju. I, vzemši sedem kruhov, hvalu dajući, prelomil je, i daval je vučenikom svojem, da bi pred nje postavili; i postavili su pred ljudctvo. 7. I ribic malo imeli su; i one je blagoslovil ter je zapovedal pred nje postaviti. 8. I jeli su, i najeli su se, i nabrali su sedem košari falatcev, koji bili su ostali. 9. Bili su pak, koji su jeli, okolu četiri jezera ljudi; i odpustil je nje.

Изъ Евангелія отъ Луки.

XXIV, 13—35.

Dva zmed vučenikov Ježuševih išli su ov isti den vu kaštel, koji na šestdeset tečajev dalko bil je od Jeruzalema, imenom Emauš. 14. I oni pripovedali su jeden drugomu od oneh vseh, koja su se pripetila bila. 15. I učinjeno je, gda bi se spomenjkovali, ter med sobum spitavali, i sam Ježuš, približavajući, išel je ž njimi. 16. A oči njihove zdržane su bile, da bi ga ne poznali. 17. I reče njim: kakove su to reči, koje med vami imate, hodeći, ter ste žalostni? 18. I, odgovorivši, jeden, komu ime je bilo Kleofaš, rekel je njemu: Ti si sam prihodnik vu Jeruzalemu, i ne si zvedel, koja su vu njem učinjena ove dneve? 19. Kojem je on rekel: Koja? I rekli su:

od Ježuša Nazarenskoga, koji je bil človek Prorok, zmožen vu čineh i rečeh pred Bogom i vsem ljudctvom: 20. i kak su njega prodali veliki popi i poglavniki naši na skvarjenje smrti i raspeli su njega. 21. A mi smo se vufali, da bi on imel bil osloboditi Izraela. I vezda obrh vseh oveh tretí je den denes, da su ova včinjena. 22. Dapače i nekoje žene zmed našeh jesu nas prestrašile, koje su pred svetom bile pri grobu 23. i, ne najduče tela njegovoga, došle su, govoreče, da su i andjelsko vidjenje vidjele, koji su ga povedali, da žive. 24. I odišli su nekoji zmed našeh do groba, i onak su našli, kak su žene povedale, a njega ne su našli. 25. On pak rekel je njim: O norci i kesnoga srdeca na verovanje vu vseh oneh, koja su govorili proroki! 26. Ne li bilo potrebno ova trpeti Kristušu, ter onak vlesti vu diku svoju? 27. I počevši od Mojžeša i vseh prorokov, daval je njim na razmevanje vu vseh pismah ona, koja su od njega bila. 28. I prihadjali su blizu k kaštelu, kam su išli, a on se je včinil dalje iti. 29. I primorali su ga, govoreči: ostani z nami, ar večer nastaje, i den se je vre nagnul. I išel je nuter ž njimi. 30. I učinjeno je, gda bi sedel ž njimi, vzal je kruha, i blagoslovil, i prelomil ga, i njim daval je njega. 31. I odprle su se oči njihove i poznali su njega; a njega je nestalo spred oči njihovih. 32. I rekli su jeden drugomu: ne li goruče bilo srdce naše vu nas, gda je govoril na putu, ter nam je pisma odpiral? 33. I, gori stavši onu istu vuru, povrnuli su se vu Jeruzalem, i našli su jedenajst skupa spravljeneh, i one, koji su ž njimi bili, 34. govoreče: da je gori stal Gospon do istine i skazal se je Simunu. 35. I oni povedali su, koja bila su včinjena na putu i kak su njega poznali vu lamanju kruha.

Б) Нарѣчіе угорскихъ словинцевъ.

Изъ Евангелія отъ Марка.

VIII, 1—9.

1. Vu oni dnévi, da bi jáko vnogo lúdstva biló, i nebi melo, ká jesti, prizvajóči Jezuš vučenike svoje, rčé njim: 2. Milo

mi je to lúdstvo. A'r so že trí dní pri meni i nemajo nikaj, ká bi jeli. 3. I, či je odpústim lačne vu hižo njihovo, pomenkájó na póti; ár so niki ž njih z daleka prišli. 4. I odgovoríjo njemi vučenicke njegovi: odkud bi mogáo što ete eti nasititi z krúhom vu púščávi? 5. I opítao je je: keliko lébov krúha máte? oni so pa rkli: sedem. 6. I zapovedao je lúdstvi doli posésti na zemlo; i vzéo je ti sedem lébov krúha i, hválo zdávši, vlomo je je i dáo je je vučenikom svojim, da bi tá dáli. I tá so je dáli lúdstvi. 7. Meli so i edno malo ríbic; i, hválo zdávši, velo je tá dati i one. 8. Jeli so pa, i nasitili so se, i nábrali so gori ostánjenoga drtinja sedem košárov. 9. Biló ji je pa, kí so jeli, liki štiri jezero; i odpústo je je.

Изъ Евангелія отъ Луки.

XXIV, 13—35.

13. I ovo dvá ž njih sta šla vu onom dnévi v mesto, štero je na šéstdesét bežájov od Jerušálema, komi je imé Emauš. 14. I onedva sta si zgučávala med sehom od vsé tísti, štera so se zgódila. 15. I prigódilo se je, gda bi si zgučávala i spítavala, i sám Jezuš se približavši k njima, na vkúp je šao ž njima. 16. Oči njidva so pa zdržavane bilé, da bi ga ne poznala. 17. Rčé pa njima: kákše reči so tó, štere próti eden drugomi mečeta, hodéča, i sta žalostna? 18. Odgovoreči ga eden, komi je imé Kleofáš, rčé njemi: ti si sám túhénec vu Jerušalemi i neznaš, štera so se zgódila v njem v eti dnévi? 19. I rčé njim: štera? Oneva sta pa rkla njemi: Od Jezúša Názarenskoga, ki je bio prorocki móž, zmožen vu deli i v rěci pred Bogom i vsém lúdstvom. 20. Kakda so ga tá dáli vládnicke popovski i poglavnicke naši na sódbo te smrti, i ráspili so ga. 21. Mí smo se pa vúpali, ká on bode, kí odkúpi Izraela. Ali ze vsém etim ete je te trétji dén že dnes, kak so eta včinjena. 22. Ali i žene nike z nás so nás sasile, štere so vgojldno rano pri grobi bilé. 23. I, geto so nej najšle tělo njegovo, prišle so, govoreče: ká so vidénje angelov vidile, kí so pravili, ká on živé. 24. I odišli so niki onih, kí so z nami, k grobi, i najšli so tak,

liki so i te žene povedale; njega so pa nej vidili. 25. I on njim je rkao: oh nespametni i vukoga srcá vervati vsa, štera so pravili prorocke! 26. Nejli je potrebno bilô ta trpeti Kristuši i ták notri idti vu díko svojo? 27. I, začnovši od Môšeša i od vse prorokov, razkládao je njim vsa ona písma, štera so od njega písana. 28. I približávali so se k mesti, v štero so šli. I on se je držao, liki da bi dale štéo idti. 29. I pripravlala sta ga govoreča: ostani z nami, ár je sunce že kvečeri, i dén se je nagno. I notri je šao, da bi ž njima ostano. 30. I zgôdilo se je, gda bi si doli seo ž njima, vzéo je krúh, blagoslovo ga je, vlomo ga je i dáo ga je njima. 31. Njidva oči so se pa odprile, i poznala sta ga; i on se je nevidôci napravo pred njima. 32. Irkla sta eden drugomi: nej je náj srcé gorelo vu nama, gda je nama gučao na pôti, i gda nama je razkládao písma? 33. I, gori stanovši vu onoj vóri, povrnola sta se v Jerušálem; i najšla sta vkúp správlene ti edenájset, kí so ž njimi bili, 34. Govoreči, kâ je gori stano Gospód zaistino, i skázao se je Šimoni. 35. I oneva sta pripuvidávala, štera so se na pôti zgôdila, i kak da je spoznani od njidva vu lámanji krúha.

Послѣсловіе.

При чтеніи лекцій по т. наз. «Введенію въ славяновѣдѣніе» нельзя не обращать вниманія на славянскіе языки (ср. объ этомъ въ «Журналѣ Министерства Народнаго Просвѣщенія», 1910 г., № 4, стр. 393 второго счета). Поэтому является необходимость дать слушателямъ въ руки какіе либо тексты, въ которыхъ можно было бы указать главныя отличительныя особенности фонетики и морфологии каждаго изъ славянскихъ языковъ. Существующіе сборники представляютъ различныя неудобства, о которыхъ я надѣюсь поговорить въ другомъ мѣстѣ. Приступая въ текущемъ академическомъ году къ чтенію вышеназваннаго курса, я былъ поставленъ обстоятельствомъ въ необходимость *спѣшно* (да послужитъ это нѣкоторымъ извиненіемъ недостаткамъ изданія!) составить и напечатать настоящій сборничекъ по тѣмъ книгамъ, которыя въ данный моментъ могли быть найдены въ *Казани*.

Въ качествѣ текстовъ я избралъ отрывки изъ Евангелій, какъ книгъ, съ особой тщательностью переведенныхъ на всѣ славянскіе языки (кромѣ кашубскаго, насколько мнѣ извѣстно) и даже нѣкоторыя нарѣчія ихъ. Соединеніе въ одной брошюрѣ переводовъ на всѣ славянскіе языки дастъ возможность славянину любой вѣтви произвести хотя бы частичное сравненіе родного языка съ родственными и до извѣстной степени избавляетъ отъ необходимости снабжать эту sui generis хрестоматію словариками, которые увеличили бы ея стоимость (при настоящемъ изданіи имѣлось въ виду сдѣлать его общедоступнымъ по цѣнѣ).

Отсутствіе перевода Евангелій на кашубскій языкъ поставило меня въ нѣкоторое затрудненіе. «Кашубскій отдѣлъ» можно было бы заполнить, напр. сказками, напечатанными въ журналѣ «Gruŕ»; это было бы очень удобно въ томъ отношеніи, что избавило бы меня отъ заботъ о правильности графики; но мнѣ хотѣлось дать хотя бы небольшой отрывокъ такого кашубскаго текста, который могъ бы быть сравниваемъ съ соответственными фразами на другихъ славянскихъ языкахъ. Поэтому я избралъ двѣ главы (I и III) изъ лютеранскаго катихизиса въ переводѣ Цейновы, заключающихъ въ себѣ Десятьгословіе и Молитву Господню. Для лучшаго уразумѣнія кашубскаго перевода я приложилъ къ нему en regard и нѣмецкій подлинникъ, совпадающій съ нимъ во всемъ, кромѣ нѣсколькихъ мелочей.

При воспроизведеніи отрывковъ изъ печатныхъ книгъ я кое-гдѣ внесъ графическія, а иногда и грамматическія измѣненія, вызванныя цѣлью

настоящей брошюры. Особенно слѣдуетъ сказать это о церковнославянскомъ текстѣ, который представленъ такимъ, какимъ мы могли бы ожидать его видѣть на основаніи современной разработки древне-болгарской грамматики (въ основу положено Маринское Евангеліе по изданію г. Ягича).

Для великорусскаго и малорусскаго отдѣловъ я пользовался синодальными изданіями, а для прочихъ слѣдующими книгами:

Евангеліе на Господа нашего Иисуса Христа, прѣведено на болгарски. Издава Св. Синодъ на Българска та църква. София. 1909.

Нови Заветъ Господа нашего Исуса Христа. Превео Вук Стеф. Караџић. У Берлину, 1857 (и другое изданіе, У Будимпешти, 1903).

Sveto Pismo. Novi Zavjet Gospoda našega Isukrsta. U Beču, 1890.

Novi Zakon Gospoda in Zveličarja našega Jezusa Kristusa. I del. Čveteri Evangelji in Dejanja sv. aposteljnov. Poleg grškega izvirnika. Na Dunaji, 1870.

Novi Testament Gospoda in Zveličarja našega Jezusa Kristusa. Poleg grškega izvirnika. Na Dunaji, 1882.

Bibli svatá, aneb všecka svatá pisma Starého i Nového Zákona se vsi pilnosti opět přehlédnutá, ponapravená a v nově vydaná. V Praze, 1872.

Bibli svatá aneb všecka svatá pisma Starého i Nového Zákona. Podlé posledního vydání kralického z roku 1613. V Praze, 1899.

Život nášho Pána a Spasitel'a Ježíša Krista d'l'a Ev. sv. Matúša [—Marka, —Lukáša, —Jána]. Budapešt', 1911 [—1912].

Nowy Testament Pana naszego Jezusa Chrystusa, z greckiego języka na polski pilnie i wiernie przetłómaczony. W Wiedniu, 1882.

Nowy Testament aby Zakon našeho Knjeza Jezom Krysta, prjedy wot D. Mertena Luthera do Němskeje, potom wot Knjeza Michala Frencela, Duchomneho w Budestecy, do horneje Lužiskeje Serskeje ryče přeloženy, a wot některých Evangeliskich Prědarjow ze wšitkej Swěrnosću poredženy. W Wrótławje, 1856.

Nowy Testament našogo Kněza Jezom Kristusa, do serskeje řečy přestawony wot G. Fabriciusa..... Z pilnosću přegledany..... hudawk. Barliúu, 1860.

Die fünf Hauptstücke des kleinen Katechismus D. M. Luthers. Magdeburg, 1804.

Pjnc glóvnych wóddzalov Evangjelickjeho Katechizmu z Njemjckjeho na Kašebsko-Slovjenskj jězek přeložet Wójkasin ze Sławóšena. Roku Panskjeho, 1861.

Для ниже-лужицкихъ текстовъ принята графика о. Швелъ, проведенная имъ въ его учебникѣ (Lehrbuch der Niederwendischen Sprache, часть I—II, Heidelberg, 1906, и Cottbus, 1911); повидимому, та же система будетъ примѣнена и въ печатающемся въ настоящее время ниже-лужицкомъ словарѣ г. Муки (ср. Časopis Maticy Serbskeje, LVI, 23). По типографскимъ условіямъ оказалось неудобнымъ держаться въ кашубскихъ текстахъ графики гг. Рамулта, Брониша или Лоренца; поэтому я принялъ въ соображеніе постановленія Младокашубскаго съѣзда 1910 г. (Gryf, III, 35—36) относительно *практической* (не научной) графики. Въ основу ея кладется польская система, но съ нѣкоторыми измѣненіями; изъ нихъ главные—введе-

ніе знаковъ ě («=stiumione e, powstałe z y») и ó («=polskie pochylone a, pr. trówa»). Въ своей транскрипціи я старался слѣдовать этимъ принципамъ (вопреки соображеніямъ г. Лоренца, ib., 163 sqq.), но при этомъ обозначалъ при помощи ě и звуку, возникшій при извѣстныхъ условіяхъ изъ i и изъ u (ср. ibid., 58, строка 5 снизу: sę dzéwować; 133, строки 7—6 снизу: drédzięgo), а ó писалъ и въ тѣхъ случаяхъ, когда оно возникаетъ (преимущественно въ закрытомъ слогѣ) изъ первоначальнаго a предъ t или n (Младокашубскій съѣздъ постановилъ въ такихъ случаяхъ писать ą, напр. ąam, ąan). Знакъ ę заимствованъ мною изъ системы Рамулта. Носовые гласные обозначаются также сообразно съ нею. Разумѣется, при неустановленности не только графики, но и грамматическихъ нормъ кашубскаго языка, въ моей транскрипціи текста Цейновы можетъ найтись немало промаховъ, и я былъ бы очень благодаренъ за указаніе ихъ.

Въ видѣ приложенія даны (въ меньшемъ, сравнительно съ главными отдѣлами, количествѣ) образцы двухъ нарѣчій, имѣющихъ литературную обработку, но не могущихъ претендовать на званіе языковъ—кайбавскаго и угрословинскаго (по изданіямъ: «Szweti Evangeliumi na vsze nedelye i szwetke czeloga leta.... Vu Zagrebu.... 1778», и «Nóvi Zákon ali Testamentom Goszpodna nasega Jezusa Krisztusa zdaj oprvics z greskoga na sztári szlovenszki jezík obrnyeni po Kúzmics Stevani, surdanzskom farari, i Knige 'zoltárszke. V Kószegi, 1848»). Въ моей перепечаткѣ они облечены въ гаевицу, но при этомъ значеи надъ гласными въ угрословинскихъ отрывкахъ воспроизведены безъ измѣненій. Угрословинскій текстъ Лк., XXIV, 13—35, желающіе могутъ найти и въ извѣстной хрестоматіи г. Скета («Slovenska slovstvena čítanka za sedmi in osmi razred srednjih šol. Sestavil dr. Jakob Sket... Druga, predelana izdaja... Na Dunaju, 1906, стр. 143—144), гдѣ дана транскрипціи и гласныхъ (â=aj, ê=ej, ô=ou; написанія ercsé и т. п. переданы erčé и т. д.).

За содѣйствіе настоящему изданію считаю долгомъ поблагодарить г. А. М. Селищева.

Казань,
октябрь 1913 года.

И. Петровскій.

312562

Замѣченныя опечатки.

Стр.:	Строка:	Напечатано:	Слѣдуетъ:
2	7	Киринаяна	Киринаяна
22	136	bjelih	bijelih
30	14—15	kral'ovstvo	král'ovstvo
34	146—156	spytowanja	spytowańa
39	56	gorěšo	gorěšo
42	6	głębokości	głębokości
45	18	j szcze	jeszcze
49	186	prośe	proszę

225210

